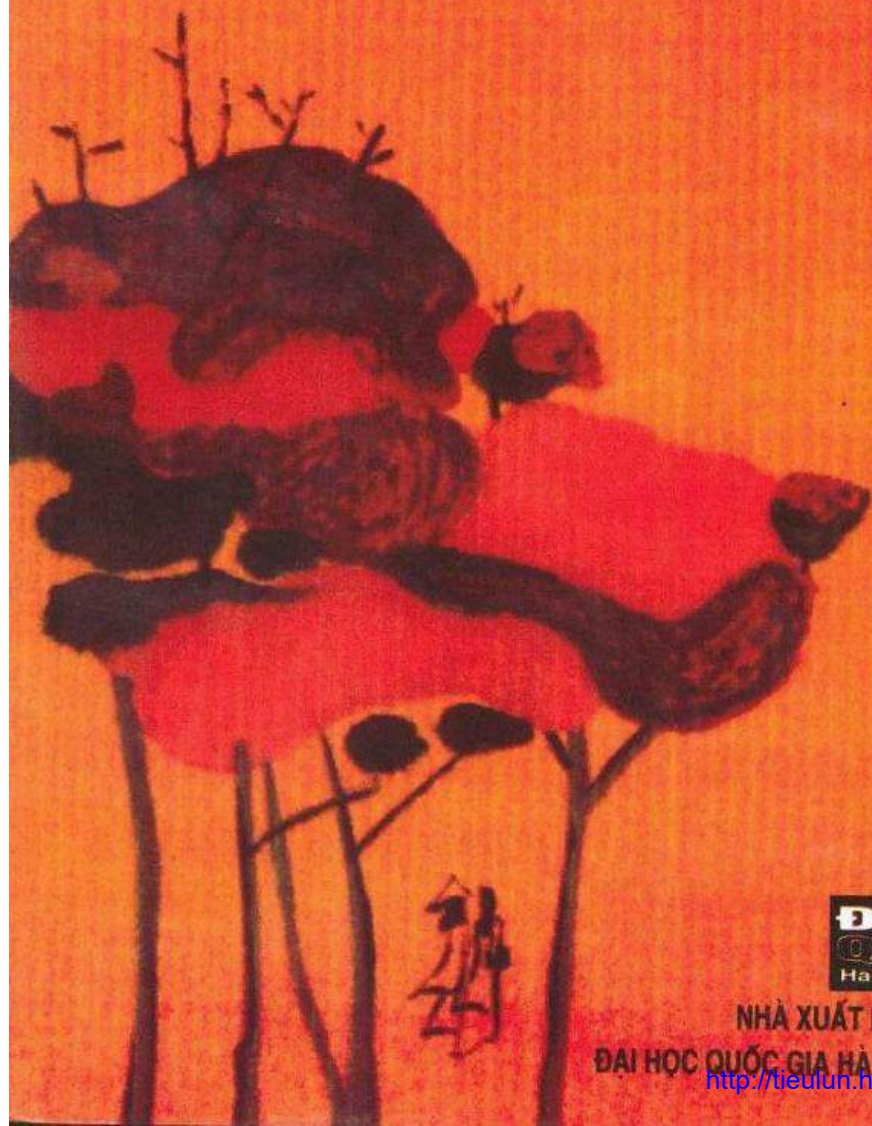

Thơ tình

Sinh viên

**ĐH
QG**
Hà Nội

NHÀ XUẤT BẢN
ĐẠI HỌC QUỐC GIA HÀ NỘI

<http://tieu lun.hopto.org>

THƠ TÌNH **SINH VIÊN**

Thảo linh tuyển chọn

NHÀ XUẤT BẢN ĐẠI HỌC QUỐC GIA HÀ NỘI - 2000

Với Người Yêu Thơ...

Tình yêu của con người là một cái gì rất huyền diệu và rất lạ lùng, không phải chỉ có ở thời trẻ tuổi, mà luôn tiềm tàng sôi nổi, kín đáo trong mỗi con người, cứ phải duyên, phải người là nở một tình yêu, giống như những cơn mưa tiềm tàng trong các đám mây trên trời, hễ gặp lạnh là đổ một trận mưa xối xả.

Đã yêu thì ai cũng thấm trải đến tận cùng những niềm vui và nỗi khổ đau (ngay trên từng cung bậc khác nhau) của xúc cảm yêu đương : ngấp ngừng, bối rối, xốn xang, rạo rực, say đắm, thiết tha, mong nhớ, đợi chờ, giận dỗi, hờn ghen, thề thốt, trách móc, xa cách, lẻ loi, trống trải, hối hận, nuối tiếc,...

Có điều là, không phải ai cũng may mắn có được cái tài hoa mội mạc, cái thâm thi thâm thi để nói ra được bằng lời, bằng thơ, cái lặng im cháy lửa, cái ồn ào kín đáo, cái tinh tế đến khó

Thơ tình Sinh viên

nhận biết, và cái vụng về, thô kệch đến ái ngại, dễ ngờ vực, ăn náu bên trong một tình yêu lớn như núi, trong như ngọc, sáng như gương, tự nhiên như cỏ, như hoa.

Những bài thơ trong tập "Thơ tình - Sinh viên" không phải thơ của những nhà thơ chuyên nghiệp viết về tình yêu, mà là thơ của những người đã và đang ngọt ngào, cay đắng với tình yêu viết về chính tình yêu của mình. Ở đây, tác giả là người trong cuộc. Và, thơ tình họ viết là viết về tình yêu của chính họ và để yêu, để sống.

Điều này khiến cho tập thơ có một giá trị rất riêng : Thực, tinh tế, phát hiện được nhiều khía cạnh thâm sâu, phức tạp, trong tình cảm yêu đương của con người hiện đại, mà giai điệu chính là xúc cảm yêu đương của lớp người tuổi trẻ với nhiều cách cấu tứ lạ ...

Hà Nội tháng 11 - 1998

Thảo Linh

ÁO LỤA HÀ ĐÔNG

Nguyễn Sa

Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát
Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Thơ của anh vẫn còn nguyên lụa trắng

Anh vẫn nhớ em ngồi đây, tóc ngắn
Mà mùa thu dài lắm ở chung quanh
Linh hồn anh vội vẽ chân dung
Bày vội vẽ vào trong hồn mở cửa

Gặp một bữa anh đã mừng một bữa
Gặp hai hôm thành nhị hỉ của tâm hồn
Thơ học trò anh chất lại thành non
Và đôi mắt ngất ngây thành chất rượu

Em không nói đã nghe từng giai điệu
Em chưa nhìn mà đã rộn trời xanh
Anh đã trông lên bằng đôi mắt chung tình
Với tay trắng em vào thơ điểm tuyết

Em chợt đến, chợt đi, anh vẫn biết
Trời chợt mưa, chợt nắng chẳng vì đâu
Nhưng sao đi mà không bảo gì nhau
Để anh gọi, tiếng thơ buồn vọng lại

Để anh giận mắt anh nhìn vụng dại
Giận thơ anh đã nói chẳng nên lời
Em đi rồi, sấm hối chạy trên môi
Những ngày tháng trên vai buồn bỗng nặng

Em ở đâu hồi mùa thu tóc ngắn
Giữ hộ anh mẫu áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu mẫu áo ấy vô cùng
Giữ hộ anh bài thơ tình lụa trắng.

ÁO TRẮNG

Huy Cận

Áo trắng đơn sơ, mộng trắng trong
Hôm xưa em đến, mắt như lòng
Nở bừng ánh sáng. Em đi đến
Gót ngọc dồn hương, bước tỏa hồng.

Em đẹp bàn tay ngón ngón thon
Em duyên đôi má nắn hoe tròn
Em lùa gió biếc vào trong tóc
Thổi lại phòng anh cả núi non

Em nói, anh nghe tiếng lẫn lời
Hồn em anh thở ở trong hơi
Nắng thơ dẹt sáng trên tà áo
Lá nhỏ, mừng vui phát cửa ngoài.

Đôi lứa thần tiên suốt một ngày
Em ban hạnh phúc chứa đầy tay
Dịu dàng áo trắng trong như suối
Tỏa phát đôi hồn cánh mộng bay.

ANH BẮT ĐẦU TỪ EM

Diệt Phương

Như trời xanh bắt đầu từ ánh sáng
Cứ mỗi ngày anh lại muốn gặp em
Như mỗi ngày đêm lại nằng ngời lên
Chiều bâng khuâng khi hoa tím lại nở
Anh muốn bóp trái tim mình đến vỡ
Anh muốn tìm điều dễ ghét trong em
Tìm được rồi anh lại thấy yêu thêm
Mỗi con đường mỗi bậc thêm khóm lá
Mang tình yêu, thành tình yêu tất cả
Mỗi việc anh làm là một đoá sương mai
Mang hình em như mang ánh mặt trời
Khi chưa gặp em anh mới sống một nửa
cuộc đời
Chưa biết sự đắng cay ngọt ngào và
lạnh lùng bốc lửa
Ta chẳng thể nào không trở thành nhau
Đêm mọc sao lên trời mở chiều sâu
Đến bây giờ từ đâu không nhớ nữa
Buổi sáng mai nao lại chẳng ban đầu.

ANH CÓ NGHE THẤY KHÔNG?

Lê Thảo Quỳnh

Anh có nghe thấy không
Bài tình ca em hát
Hà Nội ơi xao xác
Có phải heo may về

Anh có nghe thấy không
Tóc ai thương lạ lắm
Có phải hoa sữa trắng
Mỗi chiều họa cứ rơi

Sao trời như buông lời
Mình qua cơn ngộ nhỏ
Có chút gì không rõ
Nồng nàn trong mắt anh

Anh có nghe thấy không
Nước sông Hồng đang chảy
Và trái tim em đây
Thì thâm lời yêu anh.

ANH TIẾC LẮM THAY

Đã Thị Huyền

Ta về gặp nắng trong mưa
Gặp buồn trong nhớ gặp trưa trong chiều
Tắm xuân ngã hết vào yêu
Vườn cà giờ mới ươm điều còn không

Trâu cày đã bỏ bến sông
Theo thuyền theo lái mặc mộng menh bờ
Gặp bình minh lúc còn mơ
Gặp con chim khóc ngu ngơ tím lông
Gặp cá giẫy giữa dòng sông
Gặp môi cắn chỉ thút vòng cổ tay...

ẢO ẢNH

Giang Khắc Bình

Sa mạc trắng
Nắng cồn cào cháy bỏng
Một dòng sông trong vắt chảy xa mờ
Chân khuyu xuống
mà gặp toàn sức nóng
Cơn khát cháy bùng
thành hư ảnh ban trưa

Có thực là em
hay chỉ là ảo giác
em và tôi
và suối tóc hồng bẽn
Hay đó chính là em trong tiềm thức
chọn một chiều vang nắng để khai sinh?

BÀI HÁT VỀ NĂM CHIẾC LÁ

Đạ Thảo Phương

Hạnh phúc là một chiếc lá
âm thầm nảy lộc đêm đông
Buồn đau là một chiếc lá
rụng trong nhựa ứa mai hồng
Nhớ mong là một chiếc lá
rùn vô cớ giữa lặng không
Hờn ghen là một chiếc lá
vỡ đã tắt gió trong lòng
Cô đơn là một chiếc lá
lay lắt mãi giữa cành đông

Tình yêu chỉ năm chiếc lá
mà làm thành cả cơn giông.

BÀI THƠ LỤC BÁT CỦA ANH

Dinh Thị Thu Vân

Thơ anh một thuở gieo vãi
Tặng cho ai những tháng năm học trò
Cô gái ấy có làm thơ?
Có yêu anh giống bây giờ em yêu?

Bây giờ chép lại trao em
Bài thơ lục bát còn nguyên ngọt ngào
Biết anh chẳng giấu gì nhau
Nên em mãi ngại ngẩn câu trách hờn

Chỉ dành trách những cơn đường
Khéo bay trăm lá me vương tóc người
Cho tay anh vội búi hời
Rồi trên những sợi tóc dài, mềm đi

Trách ngày sao để đêm về
Cho bao nỗi nhớ bộn bề vấy anh
Trách ngọn đèn thức thâu canh
Sợi chờ anh viết thơ tình tặng ai...

Thế mà đọc mãi, anh ơi
Chút hôn ghen đã phai rồi, còn đâu
(Chắc là vì quá thương nhau
Với anh em chỉ muốn trao nụ cười)

Thơ anh kỷ niệm một thời
Em xin gìn giữ một đời, vì anh
Trái tim đã đập chân thành
Xin yêu ngày tháng chưa dành cho nhau.

Anh còn bận giữa chiến hào
Thơ chưa viết được câu nào tặng em
Thơ tặng ai, em xin quên
Ngỡ xưa anh viết dành riêng tặng mình.

BÂY GIỜ ANH ĐÃ XA...

Trần Thị Khánh Hội

Cám ơn người phụ nữ vừa kịp đến sau em
Sự tiếp nối ngẫu nhiên hay là định mệnh
Em tự giấu lại mình, em không hề ân hận
Vâng, anh bây giờ mới thật là anh!

Bây giờ anh đã xa
Tất cả rồi sẽ trôi vào quên lãng
Thời gian sẽ xóa nhòa những hờn ghen,
khổ đau những đêm hò hẹn
Cỏ sẽ xanh dày trên ly rượu trăm năm

Bây giờ anh đã xa...
Anh mất tích lúc lửa tình nồng thắm
Em choáng váng - mất anh - giữa cuộc
đời xoáy lốc
Làm sao níu lại một làn hương?

BÂY GIỜ MÙA THU

(Ôi Đình Minh)

*Gió tháng tám vu vơ rồi sẽ thổi về
cánh bãi sẽ ngổ mềm vai áo
lá sẽ rụng sau những ngày giông bão
nhịp tim mình rồi mạch lạc như xưa...*

*Sẽ đến ngày tóc mình ngã vào thu
Hoa bèo tím chẳng mong manh như trước
chim nhạn sẽ bay về thủa thót
cay đắng phai dần thành những bằng khuâng*

*Cây phượng dải dầu lại trở lộc vào xuân
búp xanh nõn nhắc hồi làm mẫm biếc
thời nông nổi sẽ qua, dầu có bao nuôi tiếc
để gì quên như mọi chuyện cũ càng.*

*Giá được người quên sau bao nỗi giận hờn
thì đêm đã chẳng kéo dài đến thế
sợi tóc mềm kéo qua thời trẻ
sẽ phai màu sau mưa nắng, đấy em,*

*Bây giờ đã vào thu, nhịp tim đập bình yên
anh lại nhớ mùa hè nông nổi ấy
hoa bèo tím mỏng manh lắm đấy
nhưng điều này chẳng nói với hai ta...*

BẦY ONG TRONG ĐÊM SÂU

Lưu Quang Vũ

Tâm hồn anh dần vật cuộc đời anh
Thắp một ngọn đèn hồng như ánh lửa
Đêm sâu quá, đêm nào biết ngủ
Chỉ con người đến ngủ giữa đêm thôi
Mà có ngủ đâu, người ta đợi mặt trời
Đợi lâu quá nên để cơn mơ chờ đợi vầy
Trong cơn mơ là cuộc đời thức dậy
Con ong vàng bé nhỏ đến tìm em
Con ong xanh có đôi mắt đen
Con ong trắng bơ vơ trong tổ vắng
Con ong đỏ là con ong thơ thất
Bay đi tìm hương nhụy mất từ lâu
Đã chết rồi ời chủ ong nào
Để hoa rụng mùa thu thương nhớ bạn

Anh là con ong bay giữa trời lặn đạn
Trời đêm dài chẳng có một ngôi sao
Em ở đâu em ngủ ở phương nào

Mỗi em thử những điều gì khe khẽ?
Em đang gần hay em xa thế nhỉ
Đến bất ngờ loá nắng giữa lòng đau
Anh có hẹn đâu anh chẳng nói câu nào
Anh chỉ buồn thôi, em chỉ buồn thôi, ai biết?
Tóc em dài như một ngày mỗi một
Em đợi chỉ anh em cần chỉ anh?
Anh đợi chờ em, không đợi sao đành?
Đêm như biển không bờ bóng tối rất thăm sâu
Đời cũng giống như biển kia anh lại giống
con tàu
Tàu anh đi đi hoài trên biển vắng
Mong tìm được một bóng hình bè bạn
Đến bây giờ anh gặp được tàu em
Anh mở gió tâm hồn cho buồm thắm kéo lên
Ai ngờ tàu em lại là tàu cướp biển
Em cướp hết cuộc đời anh, em lấy hết
Trói anh vào cột buồm của tình yêu
Bão táp nổi lên, chớp giạt, tàu xiêu
Em đứng đó hãi hùng ngơ ngác

BIỂN XANH

Ôu Khô

1

*Biển rộng biển xa vời quá
Tôi chỉ là một hải cảng vô danh*

2

Biển xanh

và

Mắt em xanh

Biển xa ngái

còn

Mắt em gần quá

Anh rất sợ một mình nơi biển cả

Nhưng

lại ước

Một mình trong mắt em!

1986

CHIẾC HÔN TÍM

Dinh Thị Thu Oanh

Gửi trên tóc em
Chiếc hôn anh
tinh khiết

Chiếc hôn không có màu độc được
anh cho đi
không phải để nhận về

Chợt nhói lòng
khi anh bước quay đi
chiếc hôn ấy cách gì em đáp lại?
không phải tình yêu
chiếc hôn không có màu độc được
chiếc hôn lành xoa dịu cô đơn...

Trong trái tim em có một chiếc hôn buồn
không mang sắc hồng của tình yêu
không mang sắc xanh của tình bạn

chiếc hôn em mang lại
màu tím lạnh
giây phút này em muốn tặng cho anh!
một nửa xanh
một nửa hồng
em pha thành màu tím lạnh
để chiếc hôn
bén bĩ
đạt dào
bền hơn tình yêu
ấm hơn
tình bạn
như chiếc hôn nào
em đã nhận
từ anh

CHIỀU MƯA HÀ NỘI

Lê Sơn

Từng hạt rơi tí tách
Rơi vào nỗi nhớ
Chiều mưa rơi trên phố
Cho khoẻ mắt ai buồn
Ôi kỷ niệm xưa ấy
Bỗng trở về trong tôi
Con đò ngang vẫn đợi
Bóng người xưa vẫn chờ
Những kỷ niệm tuổi thơ
Những cuộc đời méo mó
Giờ còn lại nơi ấy
Một chân trời tím than!
Một vết chân trên cát
Một dấu chân đi tìm

Gió ơi xin đừng lại
Lục giục ta dĩ vãng
Bất diệt trong thời gian.

CHIẾC LÁ ĐẦU TIÊN

Hoàng Nhuận Cầm

Em thấy không, tất cả đã xa rồi
Trong tiếng thở của thời gian rất khẽ
Tuổi thơ kia ra đi cao ngạo thế
Hoa súng tím vào trong mắt lắm say mê

Chùm phượng hồng yêu dấu ấy rời tay
Tiếng ve trong veo xé đôi hồ nước
Con ve tiên tri vô tâm báo trước
Có lẽ một người cũng bắt đầu yêu.

Muốn nói bao nhiêu, muốn khóc bao nhiêu
Bài hát đầu, xin hát về trường cũ
Một lớp học bằng khung màu xanh rử
Sân trường đêm - Rụng xuống trái bàng đêm.

Nỗi nhớ đầu anh nhớ về em
Nỗi nhớ trong tim em nhớ về với mẹ
Nỗi nhớ chẳng bao giờ nhớ thế
Bạn có nhớ trường, nhớ lớp, nhớ tên tôi?

" - Có một nàng Bạch Tuyết các bạn ơi
Vội lại bảy chú lùn rất quấy"
" - Mười chú chút, nhìn xem trong lớp ấy"
(Ôi những trận cười trong sáng đó lao xao).

Những chuyện năm nao, những chuyện
năm nào

Cứ xúc động, cứ xôn xao biết mấy
Mùa hoa mơ rồi đến mùa phượng cháy
Trên trán thấy, tóc chớ bạc thêm.

Thôi hết thời cái bím tóc ngủ quên
Hết thời cầm dao khắc lãng nhăng lên bàn
ghế cũ

Quả đã ngọt trên mấy cành đu đủ
Hoa đã vàng, hoa mướp của ta ơi !

Em đã yêu anh, anh đã xa rồi
Cây bàng hẹn hò chia tay vầy mãi
Anh nhớ quá ! Mà chỉ lo ngoảnh lại
Không thấy trên sân trường - chiếc lá buổi
đầu tiên.

CHIỀU XUÂN HÒA NHỚ

Nguyễn Công Thành

Nối sợi dây dài, dò mức đáy sâu
gập ánh nhìn nghiêng lòng giếng
Ơi đôi mắt cười lúng liếng
sóng sánh chiều mãi miết tìm em

Xuân Hòa của chúng mình thân quen
đôi bạch đàn lang thang gió
Những chùm sim cuối cùng chín đỏ
hoa cỏ may đón đợi thu về

Ngày giảng đường nối dài đam mê
bài vở dày thêm, mỗi ngày chống chãi
Thư viện nhỏ ngày nào cũng chật
trang sách nào lóng lánh ánh mi em!

Như thế chiều nào cũng ngọt yêu thương
sông Cà Lồ ngăn ngở nhưng nhớ
Phố sinh viên với trung đờ vẫn ngó
ngã tư chiều đón đợi, ngóng trông...

CHỜ ĐỢI

Nguyễn Khắc Hào

Một người chờ đợi một người
Không gian nhích lại - xa xôi có gần?
Mà cây đổ bóng đầy sân
Một người đổ bóng đầy chân một người.

CHÚT TÌNH ĐẦU

Đỗ Trung Quân

Những chiếc giỏ xe chở đầy hoa phượng
em chở mùa hè của tôi đi đâu ?

Chùm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi mười tám
thuở chẳng ai hay thăm lặng - mỗi tình đầu

Mỗi tình đầu của tôi có gì?

chỉ một cơn mưa bay ngoài cửa lớp

Là áo người trắng cả giấc ngủ mê

là bài thơ cứ còn hoài trong cặp

Giữa giờ chơi mang đến lại... mang về

Mỗi tình đầu của tôi là anh chàng tội nghiệp

Mùa hạ leo cổng trường khắc

nổi nhớ vào cây

người con gái mùa sau biết có còn gặp lại
ngày khai trường áo lụa gió thu bay...
Mối tình đầu của tôi có gì?
chỉ một cây đàn nhỏ
rất vu vơ nhờ bài hát nói giùm
ai cũng hiểu - chỉ một người không hiểu
nên có một gã khờ
ngong nghịu mãi... thành câm
Những chiếc ghế xe trưa nay chở đầy hoa phượng
em hái mùa hè trên cây
chở kỷ niệm về nhà
Em chở mùa hè đi qua còn tôi
đứng lại
nhớ ngẩn người tà áo lụa nào xa

CỎ LỄ CỎ

Nguyễn Hoa

*Cỏ rung rinh cỏ lễ cỏ vô tình
Đã nhận hết bao thì thâm xao xuyên
Của cô gái có màu áo tím
Của chàng trai có vồng ngực căng phồng*

*Cỏ lễ rồi - cỏ đầy - khế rung rinh
Nơi cô gái và chàng trai ngồi xuống
Hổ nước phẳng trời tan vào mơ mộng
Cây lá vàng đang chín gió may thu*

*Ngõ những lúa đôi lần giữa cỏ non tơ
Vừa thoáng gặp trong công viên ấy
Cỏ xanh biếc như chưa bao giờ thấy
Khế rung rinh - cỏ lễ cỏ vô tình.*

CÓ MỘT MIỀN LỪA NHỎ TRONG MẮT EM

Gửi SV khoa Văn ĐHTH K38

Thư 1/1

Anh muốn nói với em một điều rất dữ dội
Sau rất nhiều lầm lỗi đã đi qua
Đây không phải là chuyện một bông hoa bị
lãng quên trong quyển vở⁽¹⁾
Chuyện những dòng sông mùa mưa
rủ nhau đi tìm cửa bể
Hay chuyện một mái tóc thề
ngan ngát hương chanh⁽²⁾
Đây là chuyện đã bỏ đi thuở anh còn
trai trẻ
Đem nước mắt khờ người trong câu ví
"Em như hoa quế giữa rừng
Thơm tho ai biết ngát lừng ai hay"
Chuyện cô gái làng Đông
Thương mẹ thương cha đi lấy chồng làng Hạ
Làng dưới làng trên cách một dòng sông

Muốn về bên mẹ mà không có đồ
Bây giờ !
Dẫu anh đi muôn nơi
Trên những vùng đất khác nhau của một
vòm trời
Nơi cây phong non mùa thu trùm khăn đỏ⁽³⁾
Mùa đông hoa tuyết trắng trời⁽⁴⁾
Nghe câu hát bình dân dập dờn nỗi nhớ
Anh vẫn thấy lòng mình bỡ ngỡ
Khi em bảo: Tình yêu như thể chấp chửng
Trăm chấp nghìn nỗi xin đừng quên nhau.
Chẳng thể quên đâu !
Nhưng tất cả bây giờ đã muộn
Cây phong non gió đàn trụi lá
Mặt đất tuyết đã bóng bẽnh
Những câu hát xưa lâu ngày bỏ bằng
Mặc cho con sông mùa nắng mùa mưa
Anh lặng lẽ nhìn lên đôi bàn tay
Xem "duyên số" đời mình trong những
ngày còn lại
May, rủi giao nhau chẳng chịt đường vân

Chẳng có đường nào là đường anh gặp em
Chỉ thẳng suốt một đường cô độc

Tháng chín đi qua !
Ngập ghé mùa thu trong mắt lá
Nghe lòng mình trở lại bình yên
Anh nhìn vào đôi mắt em
Thấy bừng sáng một miền lửa nhỏ
Ở rất xa, rất xa
Nơi tận cùng trí nhớ
Thuở anh còn trai trẻ
Dem nước mắt khóc người trong câu ví
Để đến tận bây giờ !
Những điều đơn giản thế
Phải qua bao nhiêu lắm rồi
Hết nửa đời người anh mới hiểu ra

(1) Nghĩ đến bài thơ Puskin.

(2) Nghĩ đến Hoa chanh của Nguyễn Bao

(3) Nghĩ đến truyện Cây phong non ở vùng khải đồ
của Aimatốp.

(4) Nghĩ đến một truyện ngắn của Pau tập xki

CÓ MỘT NGÀY ...

Nguyễn Khoa Diễm

Có một ngày em không yêu anh
Em đi thật xa
Và mặc chiếc áo
Anh chưa từng thấy bao giờ
Em sẽ có cái cười
Bằng ánh sáng của cái hôn khác
Có nỗi buồn
Bằng màu mưa khác
Những buồn vui anh không có được bao giờ...

Có một ngày
Em tràn đầy hạnh phúc
Ngày em không yêu anh
Ngày em rời mái nhà xưa cũ ấy
Và chiếc áo sờn vai ấy
Anh từng hôn lên nỗi khó nhọc hàng ngày
Em xoá mình đi
Bằng chiếc khăn màu thơm ngát

Cái ngày đó
Anh sẽ bắt đầu
Với anh
Bằng bước chân ngày đón em
Anh một chàng trai
Với màu tóc khác

Riêng năm tháng cuộc đời
Thì vẫn như xưa...

CÓ PHẢI BÂY GIỜ

Trần Thị Lâm Cường

Có phải bây giờ anh không nhận ra em?
Cô gái nhỏ trong buổi chiều ngơ ngác
Xa xôi quá bởi lá thu xào xạc
Gió cuốn đi rồi - kỷ niệm cũng cuốn theo...
Có phải bây giờ anh không nhận ra em?
Nếu ánh mắt vẫn ngàn trùng xa cách
Chiếc lá vàng ép trong trang sách
Anh tặng em nay vẫn nguyên lành
Nhưng bây giờ trong màu lá mong manh
Em chợt nhận ra điều không dễ hiểu
Anh quá háng hờ còn em lại quá dại khờ.

CỎ VÀ MƯA

Nguyễn Trọng Tạo

Em cỏ khát, ta mưa rào đầu hạ
Cỏ uống mưa run rẩy
Cỏ đang thì
Mưa ào đến rồi đi
Cỏ xanh niềm ngỡ ngàng
Ta biệt em
Lỡ ngỡ chẳng hẹn gì.

CON BỐ CÂU CỦA EM

Nguyễn Thị Hồng Ngát

Người đàn bà ngồi trong vườn hoa
Tung những mẩu bánh mì
Đàn bố câu no nê mỗ...

Người đàn bà ấy đi rồi
Một người khác lại đến
Ngồi vào chỗ của bà
Những mẩu vụn bánh mì lại được tung ra
Đàn bố câu lại no nê mỗ...

Xa anh rồi. Anh yêu ời !
Em sợ cái người đàn bà thứ hai kia
Đến ngồi vào chỗ người đàn bà thứ nhất
Nếu anh cũng giống như những chú bố câu

Anh sẽ chẳng nhớ em đâu
Dù bánh mì của em có vị cay của gừng
 vị mặn của muối
Có nước mắt của cách xa
Có thao thức nhọc nhằn mỗi tối
Viết những lời yêu gửi gió bay đi.

Ôi những mẫu bánh mì
Mong anh, anh yêu ơi đừng bao giờ
đến nhất !

6-9-1985

CON ĐƯỜNG ĐỒNG VỌNG

Nguyễn Trọng Hoàn

*Không dừng đồng vọng con đường
Dấu chân dư ảnh gió vương bụi mờ
Cây xào xạc,
Lá ngu ngơ...
Cột đèn đứng ngóng vẫn chờ bên hè*

*Một miến thăm thẳm tóc thề
Nắng mùa mưa nẻo đi về trong mơ
Nỗi niềm thức đập câu thơ
Thần thờ đập xóa,
Hững hờ rời trang*

*Chút lòng trắc ẩn đa mang
Không ngờ giọt sớm quá giang bên chiều
Phải chi giận,
Phải chi yêu...
Tình riêng một cõi ít nhiều hoang vu.*

DẠI KHỜ

Làm Thu Hiền

Dại khờ như con sóng
Vỗ vào bờ nát tan
Khát khao tung bọt trắng
Để suốt đời lang thang

Dại khờ như chiếc lá
Mùa thu về hết xanh
Ôi màu vàng tắt nắng
Làn gió chiều mong manh

Và tình yêu, và anh
Đến bên em vội vã
Em dại khờ như thế
Tan hòa thành riêng anh.

DIÊM

Nguyễn Kim Anh

*Có người vì tình yêu như vỏ với que diêm
Nhưng em không nghĩ thế
Bởi que diêm chỉ một lần sáng loé
Còn vỏ bao làm cháy đến trăm lần*

*Em không thể là phần sẫm nơi vỏ kia
Để làm sáng
Rồi đốt lụi đời những que diêm mỏng mảnh
Nơi hết lần này đến lần sau lấp lánh
Rất đa tình rồi phụ bạc như không.*

*Nhưng em sẵn sàng làm chiếc que
Dám đốt cả trái tim diêm sinh bé xiu
Cháy đến tận cùng của thân tâm trắng trẻo
Dù kiếp tàn nhưng hiểu: đã được yêu !*

*Dẫu cho anh có tham đến bao nhiêu
Và sau những cuộc tình chỉ dăm ba vết xước*

*Không oán hờn đau vì em tin mình được
Chứ yêu nhiều, bạc phách có gì đâu.*

*Nếu muốn suốt đời ở mãi bên nhau
Thì cầu ví kia xin người cứ rút lại
Bởi cái ngăn ngại khác xa cái còn mãi mãi
Mà tình yêu cần đi suốt cuộc đời.*

DỐI

Lê Quốc Hán

Thôi em cứ việc đi tìm
Cho môi khỏi héo cho tim khỏi tàn
Biết đâu cuối bến trần gian
Người xưa vẫn đợi em sang một bờ

Gia tài tôi - mấy vản thơ
Trái tim trót dối đại khờ ngày yêu
Tóc xanh đỏ tím bóng chiều
Lấy chi mua nổi những điều em mong

Đường duyên dẫu lắm khúc vòng
Van em - em chớ mủi lòng thương tôi
Sông nao chẳng vãn cát bồi
Ngoài khơi vẫn sóng, trên trời vẫn mây

Tiền em một chén rượu đây
Với câu thơ, với hao gầy tháng năm...

ĐÊM TÌNH YÊU

Diệt Phương

Không được soi vào đôi mắt em
Anh ngắm trời sao cho đỡ nhớ
Ô kia trời sao mà cũng ghen !
Bắt đầu ghen ngào như tức thờ

Góc liễu đôi ta ngồi đêm trước
Hôm nay lại vẫn đón một đôi
Anh đi suốt hai bờ mây nước
Mỗi góc tình yêu đều ấm hơi người

Đêm em thơm anh ngọc lan ngào ngọt
Hôm nay còn man mác mùi hương
Tình đôi ta thành một làn gió mát
Đưa ngọc lan đi thơm mọi nẻo đường

Chẳng được nhìn em dù trong giấc mộng
Càng yêu thêm những cặp yêu nhau
Đời bật đèn xanh cho sự sống
Ta hồi sinh trong mỗi cái hôn đầu.

ĐÊM SÔNG CẦU

Đỗ Trung Lai

Anh qua sông Hồng, sông Đuống
Mùa mưa bọt nước đổ ngầu
Không biết ở nơi em ở
Êm êm một khúc sông Cầu.

Tiếng một con tôm búng nước
Vó bè ai cất sau lưng
Sao trời lọt qua mắt lưới
Roi dấy xuống cả mặt sông.

Con sông của người quan họ
Suốt đời nước chảy lơ thơ
Em ơi! Em là cô gái
Từ lâu anh đợi anh chờ.

Em là cô Tấm thảo hiền
Đến giữa đời anh thấy hội
Tình đã trao nhau êm đềm
Mà vẫn mắt nhìn bối rối.

Sông Cầu khi đầy khi vơi
 Chảy ngang qua cầu quan họ
 Uớt đầm vật áo bao người
 Vật thương uớt cùng vật nhớ.

Em nói nhẹ như hơi thở
 Anh nghe để nhớ suốt đời
 Giữ tình yêu như giữ lửa
 Đừng quên, đừng tàn, đừng nguôi !

Tình yêu có từ phương em
 Đi qua tháng năm chờ đợi
 Tình yêu cũng từ phương anh
 Lửa rừng bốn chôn góc núi.

Tình yêu có từ hai ta
 Chẳng đủ gần mà giận dỗi
 Nhà xa mặt trận càng xa
 Gặp nhau lần nào cũng vội.

Ngày mai chắc là nhiều nắng
 Nên sao giăng khắp trên đầu
 Ngày mai chặn miến ải Bắc
 Tựa lưng vào đêm sông Cầu.

ĐIỀU BÍ ẨN

Trần Thụy Dương

Điều bí ẩn của em
 Những đường nét
 Nốt ruồi và dấu môi thâm kín,
 Hương dịu dàng len lỏi trong đêm
 Anh đừng tiết lộ cùng ai
 Ngoài cát bỏng, chớp trời và rong biển.

Những bí mật
Của mộng mơ em không bao giờ tới được
Nước mắt rơi như lá xuống bàn tay
Cả khúc ca ngọt ngào và mọi mệt
Anh đừng giải bày cùng ai,
Ngoài chú đế tửu thân nấp trong xô tối và
vàng trăng thán chấp dăm chiêu.

Tiếng thừ thâm biếc lá tóc em
Tiếng rứt rè gợn cùng thời gian đang nhích lại,
Nỗi khổ sâu một mùa thu tàn úa

Quá vắng xa xôi một mùa mưa trắng
Những tờ lịch tháng ngày, đốt thành tro
tan thành khói mỏng

Anh đừng chia sẻ cùng ai
Ngoài con sóng thủy triều, cỏ mặt và
bình nguyên thao thức
Một chiều nào bất chợt tạm xa em
Mưa lạnh lẽo gió mái hiên tẻ ngắt
Anh hãy mặc chiếc áo len em đan và
thắp sáng quầng đèn hoài niệm

Anh lấy từ ngăn kéo cạnh tường một
trang giấy trắng
Vẽ lên đó mọi điều bí ẩn
Bằng mực thấm chất ra từ đáy sâu
một vùng thương nhớ

Để hoàn thành bức họa về em
Rồi đem treo trong ngôi nhà ký ức
Anh đừng cho ai bước vào
Ngoài gió, sao trời và hương biển đêm.

ĐIỀU KHÔNG THỂ

Lê Minh Hoài

Nếu có thể ! một phút thôi - cũng được
Ta có hạnh phúc có trên đời
Xin đánh đổi cả quãng đời còn lại
Lấy những gì cuộc sống đã cho tôi.

Có nỗi đau làm tim ta biết hát
Có cuộc vui lại chưa chát lệ rơi...
Như đóm lửa dưới tàn tro kỷ lạ
Điều không thể - đã - trở thành có thể

Ta lại gót chân trần trên sỏi đá
Lại vui buồn thao thức đợi mặt trời
Nhưng quên lãng thì ta không thể
Dẫu chẳng còn gì để mất trên đời...

ĐỜI MỘNG MƠ

7.7

Tình yêu thời con gái
Thật kỳ ảo đắm say
Mộng mơ và hoang tưởng
Nuôi sức trẻ dâng đầy

Nửa đời tình mới dạt
Để thương một con người
Để hiến mình một chút
Để đại khờ người ơi

Người thương theo năm tháng
Vun đắp tình trong tay
Nâng niu từng hơi thở
Sẽ chia mộng đêm dài

*Tóc trên đầu đã bạc
Mới biết tháng ngày trôi
Vạn buồn vui cay đắng
Có nghĩa chi đâu người*

*Ước gì tình mãi mãi
Thơm hương trái ngọt lành
Và lòng người vĩnh cửu
Chẳng bạc cùng thời gian.*

ĐỢI

Ôi Quân Phương

Anh đứng trên cầu đợi em
Dưới chân cầu nước chảy ngày đêm
Ngày xưa đã chảy, sau còn chảy
Nước chảy bên lòng, anh đợi em

Anh đứng trên cầu nâng hạ
Nâng sợi bên ấy lại bên này
Đợi em. Em đến ? Em không đến ?
Nâng tắt, còn anh đứng mãi đây !

Anh đứng trên cầu đợi em
Đứng một ngày đất lạ thành quen
Đứng một đời đất quen thành lạ
Nước chảy... kia em, anh đợi em

ĐƠN PHƯƠNG

Phạm Đức

Tôi tìm em, em tìm ai
Để đôi khi tiếng thở dài hòa chung
Gần nhau mà chẳng yêu cùng
Đơn phương tôi cứ thủy chung một mình
Trái tim tôi vẫn để dành
Cho em - người vốn vô tình với tôi

Còn em lại đến với người
Tôi không ghen, chỉ buồn thôi, thật buồn
Cái bóng hoa nở giữa vườn
Hương thơm nhiều lúc lại thường xa bay
Thôi thì em đó tôi đây
Không yêu nhau được, dẫu đầy thương yêu

Mong em yêu và được yêu
Đừng như tôi chỉ một chiều tương tư.

EM ĐI ...

Phan Cung Kiệt

*Em đi, thời tiết lặng im
Nắng không ra nắng, mưa chìm bóng mưa
Mây trời như cũng khác xưa
Hết như cô gái khi chưa biết tình...*

*Em đi, anh ở một mình
Hồn như ngôi lợp mái đình rong rêu
Heo may thổi rạc bóng chiều
Trăm câu thơ viết một điều vu vơ.*

GIẢ VỜ

Hoàng Cầm

Giả vờ chìm chích lạc rừng
Loáng qua cửa sổ em từng ngó đêm
Giả vờ hỏi phố không tên
Để không ai biết chờ em phố nào
Giả vờ quên bằng không chào
Để không ai thấy mình sao thân thờ
Giả vờ chuyện gẫu vu vơ
Như em anh chả bao giờ quen nhau
Giả vờ dao chém không đau
Cái hôm nổi bão gãy cầu vào em

GIỌNG HÁT EM

Nguyễn Thụy Kha

Em bỗng đến một làn gió bẻ
Thanh mảnh chẳng có gì quyến rũ
Nhưng giọng hát tràn ra
Chẳng chối từ cũng chẳng thể quay đi
Muốn trốn chạy cũng không kịp nữa
Ai đem men say ử vào làn gió
Giọng hát em rượu chảy trong ta

Chiều nay mưa sa chiều nay mưa sa
Ta ướt đầm lô xô tảng đá
Em vô tình ta càng say lạ
Em trên cao ta tự nguyện cúi đầu
Ta dâng hiến âm thanh ngọt ngào
Giọng hát xoắn tít vào tình tự
Ta say ngất ta sắp thành ngọn lửa
Giọng hát em rượu chảy suốt đời ta.

GIỌNG NÓI

Xuân Diệu

Em ngồi riu rít ở sau xe
Em nói, lòng anh mãi lắng nghe
Thỉnh thoảng tiếng cười em lại điểm
Đời vui khi có được em kể.

Ôi ! Giọng sao mà rất mến thương
Êm như giếng mát đến soi gương
Dù ai tốt tiếng như ca hát
Cũng chẳng bằng em giọng nói thường
Gió thổi nhiều khi giọng nói bay
Không cần nghĩa chữ vẫn nghe hay
Sau xe, những tiếng em phơ phất
Cởi hết ưu phiền gởi gió mây

Ước được nghìn năm nghe giọng ấy
Đèo em đi mãi cuối không gian !
- Và khi không nói, em im lặng
Anh vẫn nghe hay tựa tiếng đàn.

30 - 1 - 1963

GỌI THU

Nguyễn Thị Hồng

Làm sao tìm lại mùa thu dịu dàng
Ngày em còn nhỏ gót trần lang thang
Bầu trời thì xanh chuồn chuồn thì đỏ
Lúa vàng dẹt lụm giăng trên đồng làng

Làm sao tìm lại mùa thu dịu dàng
Tóc em mềm quá gió đùa miên man
Nước suối thì trong viên cuội thì trắng
Em mang tình anh một thời say đắm

Làm sao tìm lại mùa thu dịu dàng
Sao Hôm thì buồn sao Mai thì sáng
Nước suối thì trong viên cuội thì trắng
Em như cô Tấm trong tình anh mang

Làm sao tìm lại mùa thu dịu dàng
Người em yêu ơi bao mùa thu sang
Biết anh còn nhớ mùa thu đầu ấy
Anh đưa em qua suối nguồn xiết chảy

Em như viên cuội rơi rớt dưới đáy
Anh về bến cũ vớt mùa thu lên...

Hà Nội, Thu 1990

GỬ

Nguyễn Đức Khuông

Em có còn như thuở ấy không
mà anh chênh chao thuyền gió
Có những phút âm thầm để ngó
hình dung em đứng trước cơn giông

Em có còn như thuở ấy không
mà chiều nay nghe hồn biển lạc
Có lẽ nào em - phương trời khác
mưa nắng bất thường, cây cỏ cũng lơ ngơ...

Em có còn như thuở ban sơ
cánh phượng nồng nàn - lòng anh - em biết đấy
Chợt gặp hè đã màu hoa thức dậy
gió chuyển mùa còn nữa hương xưa ?

GỬI EM DƯỚI QUÊ LÀNG

Hồ Ngọc Sơn

Khi chiếc lá xa cành
Lá không còn màu xanh
Mà sao em xa anh
Đời vẫn xanh rồi rọi ?
Có gì đâu em ơi
Tình yêu là sự sống

Anh đi xa bao núi
Tình em như khe suối
Lưu luyến và nhớ thương
Chảy theo anh khắp đường

Anh đi xa càng xa
Tình em như cỏ hoa
Âu yếm và thiết tha
Theo anh dài nương rẫy

Anh đi biệt tháng ngày
Tình em như sông dài...

GIƯƠNG MẶT EM

Tô Tử Hạ

Chẳng bao giờ anh nhìn rõ mặt em
Dù buổi sáng, ban trưa hay chiều tối
Giương mặt ấy đã làm anh bối rối
Lại hiện hình rất rõ lúc xa em.

HAI BÀI TỬ TUYỆT

Chế Lan Viên

I.

Anh xa cách em như đất liền xa cách bể
Nửa đêm sâu nằm lắng sóng phượng em.
Em thân thuộc sao thành xa lạ thế
Sắp gặp em rồi, sống lại đây xa thêm!

II.

Anh không ngủ. Hẳn vì em đang nhớ
Một trời sao rực cháy giữa đôi ta
Anh nhắm mắt cho lòng em lắng gió
Cho sao trời yên rặng một đêm hoa !

HAI NỬA

Trần Hội Nhân

Thôi nhé mình chia tay
Đừng bao giờ gặp gỡ
Để cuối đời hai nửa
Cứ nhớ và cứ yêu

Để lại nửa buổi chiều
Cũng nhuộm màu pha tím
Để lại nửa cái hôn
Cũng chập chờn ẩn hiện

Để lại nửa con người
Bạc đầu trong thương nhớ
Để hai nửa cuộc đời
Như một câu lãng lẽ

Thôi nhé đừng hai nửa
Như những dòng sông xanh
Âm thầm xuôi về biển
Còn để chút phù sa
Cho đồng bằng màu mỡ.

HAI NỬA VẮNG TRĂNG

Hoàng Hữu

Tình cờ anh gặp lại vầng trăng
Một nửa vầng trăng thối, một nửa
Trăng vẫn đầy mà em xa quá
Nơi cuối trời em có ngắm trăng lên ?

Nắng đã tắt lâu rồi, trăng thức dậy dịu êm
Trăng đầu tháng có lần em vi
Chữ D hoa như vầng trăng xẻ nửa,
Tên anh như nửa trăng mờ tỏ
Ai bỏ quên lặng lẽ sáng bên trời

Ơi vầng trăng theo con nước đầy vơi
Trăng say đắm dàu trên cỏ ướt
Trăng đầu tháng như đời anh chẳng thể nào
khác được
Trăng cuối tháng như đời anh hao khuyết
Em đã khóc
Trăng từng giọt tan vào anh mặn chát

Em đã khóc
Nhưng làm sao tôi được
Bến bờ anh tìm đợi sóng không cùng
Đến bây giờ trăng vẫn cứ còn xanh
Cứ một nửa, như đời anh, một nửa
Nhưng trăng sẽ tròn đầy, trăng sẽ...

Trăng viên mãn cuối trời đêm đêm em có nhớ?
Mặt trăng từng khuất nửa ở trong nhau.

8-1981

HAI SẮC HOA TI - GÔN

T.T.X.H

Một mùa thu trước, mỗi hoàng hôn
Nhặt cánh hoa rơi chẳng thấy buồn
Nhuộm ánh nắng tà qua mái tóc
Tôi chờ người đến với yêu thương

Người ấy thường hay ngấm lạnh lòng
Dải đường xa vút bóng chiều phong
Và phương trời thắm mờ sương, cát
Tay vút dây hoa trắng chạnh lòng.

Người ấy thường hay vuốt tóc tôi
Thở dài trong lúc thấy tôi vui
Bảo rằng: "Hoa dáng như tim vỡ
Anh sợ tình ta cũng vỡ thôi! "

Thuở đó, nào tôi có biết gì
Cánh hoa tan tác của sinh ly
Cho nên cười đáp : "Màu hoa trắng
Là chút lòng trong chẳng biết suy".

Đau biết lần đi một lối làng
Dưới trời đau khổ chết yêu đương
Người xa xăm quá ! - Tôi buồn lắm
Trong một ngày vui pháo nhuộm đường...

Từ đây, thu rồi, thu, lại thu
Lòng tôi còn giá đến bao giờ ?
Chồng tôi vẫn biết tôi thương nhờ...
Người ấy, cho nên vẫn hững hờ

Tôi vẫn đi bên cạnh cuộc đời
Ái ân lạt lẽo của chồng tôi
Mà từng thu chết, từng thu chết
Vẫn giấu trong tim bóng "một người"

Buồn quá ! Hôm nay xem tiểu thuyết
Thấy ai cũng ví cánh hoa xưa
Sắc hồng tựa trái tim tan vỡ
Và đỏ như màu máu thấm pha

Tôi nhớ lời người đã bảo tôi
Một mùa thu trước rất xa xôi...
Đến nay tôi hiểu thì tôi đã
Làm lỡ tình duyên cũ mất rồi !

Tôi sợ chiều thu phớt nắng mờ,
Chiều thu, hoa đỏ rụng. Chiều thu
Gió về lạnh lẽo chân mây trắng
Người ấy ngang sông đứng ngóng chờ

Nếu biết rằng tôi đã lấy chồng
Trời ơi ! Người ấy có buồn không ?
Có thăm nghĩ tới loài hoa... vỹ
Tựa trái tim phai, tựa máu hồng ?

HỒ HẸN MÃI CUỐI CÙNG EM CŨNG ĐẾN

Hoàng Nhuận Cầm

Hồ hẹn mãi cuối cùng em cũng đến
Chỉ tiếc mùa thu vừa mới đi rồi
Còn sót lại trên bàn bông cúc tím
Bốn cánh tàn, bà cánh sắp sửa rơi.

Hồ hẹn mãi cuối cùng em đã tới
Như cánh chim trong mắt của chân trời
Ta đã chán lời vu vơ, giả dối
Hót lên ! Dù đau xót một lần thôi.

Chấn chừ mãi cuối cùng em cũng nói
Rằng bỏ câu không chết trẻ bao giờ
Anh sợ hãi bây giờ anh mới nhớ
Em hay là cơn bão tự ngàn xa ?

Quả tim anh như căn nhà bé nhỏ
Gió em vào - nếu chán - gió lại ra
Hồ hẹn mãi cuối cùng em đứng đó
Dẫu mùa thu, hoa cúc cướp anh rồi...

HOA HUỆ

Bé Kiên Quốc

*Hoa huệ trắng. Và bức tường cũng trắng
Sao bóng hoa trên tường lại đen ?*

*Em đừng nhìn đi đâu nữa em
Anh không biết vì sao, ai có lỗi
Nhưng mãi mãi vẫn còn câu hỏi:
Sao bóng hoa trên tường lại đen...*

HOA MUỘI

Bùi Chí Vinh

"Mùa thu lá bay em đã đi rồi"
Nghe tiếng lòng tôi một bài hát cũ
Tôi không biết về mùa thu Trung Hoa
Nhưng tôi biết là lá xanh vẫn ở

Lá vẫn ở nên tôi nghe em thở
Lá rung rinh nên tôi thấy em cười
Khi em bước vào mùa thu thiếu phụ
Là lá vàng đã rơi ngập vườn tôi

"Em đã đi rồi" tôi phải về thôi
Em đã sống một đời không cội rễ
Tôi trụi trần như một thân cây
Đâu biết lá gọi mùa nhanh chóng thế

Hãy là lá đậu cây tình tôi nhé
Ngắm vầng trăng đàn nguyệt ở trên đầu
Nếu "đất đá ong khô nhiều ngấn lệ"
Thà "sống trong lòng người đẹp Tô Châu"

Mùa thu lá bay... em sẽ đi đâu ?
Trời thiếu nắng má có hồng Kinh Bắc
Mưa có còn rơi trên Thượng Hải,
Quảng Châu
Đêm thiếu tôi, làm sao em nhan sắc ?

Tôi hứa không giữ mùa thu trong lồng ngực
Chỉ sợ trái tim hoá lá thu rồi
Thì lá có bay vẫn nằm trong lồng ngực
Em bước sao dành muội muội của tôi ?

HOA MƯA

Tôn Nữ Trà My

*Đợi anh chiều thứ bảy
Hoa mưa nở đầy trời
Gặp anh - em phải nói
Yêu anh nhiều, anh ơi*

*Chẳng cần mang dù che
Cho hoa mưa cài tóc
Hay là em sẽ khóc
Vì không thấy anh sang*

*Trời mưa dù không lớn
Đủ lạnh hai đứa mình
Mưa ngẫu nên sợi nhỏ
Trời không nở vô tình !*

Cho em ngồi đợi người
Cho mưa phủ đầy trời
Anh ơi ! Có một đời
Có lẽ nào đơn côi

Hoa không nở một cành
Chim không đậu một mình
Ài ơi đừng phụ tình
Lẽ nào em xa anh.

HOA NGỌC TRÂM

Vân Long

Anh hái một nhành hoa ngọc trâm
Nhớ em, hoa bút rút tay cầm
Đành gài trâm ngọc lên thơ vậy
Gửi gió về em một khúc ngâm.

HOA SỮA

Nguyễn Phan Hách

Tuổi mười lăm em lớn từng ngày
Một buổi sáng bỗng thành thiếu nữ
Hôm ấy mùa thu anh vẫn nhớ
Hoa sữa thơm ngậy ngất bên hồ

Tình yêu đầu mang hương sắc mùa thu
Mùi hoa sữa trong áo em và mái tóc
Tình yêu đầu tưởng không gì chia cắt
Vây mà tan trong sương gió mong manh

Tại mùa thu, tại em hay tại anh
Tại sang đông không còn hoa sữa
Tại siêu hình tại gì không biết nữa
Tại con bướm vàng có cánh nó bay

Đau khổ nhiều nhưng éo le thay
Không phải thời Rômeô và Juyliét
Nên chẳng có đứa nào dám chết
Đành lòng thôi mỗi đứa một phương

Chỉ mùa thu tròn vẹn nhớ thương
Hương hoa sữa cứ trở về mỗi độ
Hương của mỗi tình đầu nhắc nhở
Có hai người xưa đã yêu nhau...

HOA THỨC

Đàm Chu Quân

Hương vẫn đầy căn phòng nhỏ
Chập chờn trong giấc anh mơ
Thương những bông hoa không ngủ
Lặng im tự góp nên mùa.

HOÀI TƯỞNG

Trương Huệ Chi

Có những chiều như buổi chiều nay
Tôi một mình lang thang trên phố
Cỏ đơn buồn giữa dòng người hối hả
Phố thì đông sao vẫn thấy lẻ loi.

Có khi nào anh chợt nhớ đến tôi
Nhớ cô bé nhớ một người xa lạ
Trong treo quá nỗi lòng ối ả
Chút muộn phiền tôi giả lại phố đông...

Ai chợt qua có phải là anh không ?
Sao giống quá lại hình như không giống
Niềm vui chợt đến bỗng vỡ thành bọt sóng
Mắt ai nhìn đắm đắm phía không anh !

Tôi vẫn đi trên phố một mình
Người vẫn đông và phố thì ồn ã.
Chỉ thiếu anh và thế là tất cả
Biến hẳn tôi thành cát bụi hư không.

HOÀNG HÔN LẠC PHÁCH

Một chiều Nhã Nam
mà không Yên Thế

Nguyễn Trọng Hoàn

Em trong veo hoàng hôn tình khôi
Tôi lơ ngơ hoàng hôn ngưng môi

Suối thức hồn nhiên em giọt nước
Gió dừng... tôi sợ ánh nhìn vơi !

Em có thật hay là em ảo ảnh
Tôi đang rơi hay là tôi đang trôi ?

Không đứng quay quắt trong lửa khát
Bất chợt ú tim giữa chạng đời

Từ mai phía ấy trời xanh thăm
Lát nữa hoàng hôn - lát nữa thôi...

HỎI

Trần Ngọc Tuấn

Hỏi em - em đã đi rồi

Hỏi nhà - đổi chủ,

Hỏi người - người quên !

Hỏi đường - đường mới thay tên

Hỏi cây - cây đứng lặng nhìn xa xôi...

Hay tôi đã hóa ai rồi ?

HOÀNG HÔN

Hà Minh Đức

Nắng chiều tắt dần
Hoàng hôn đang về với những miền đất lạ
Anh ở bên em dưới ánh sáng ban ngày
Lại có em trong đêm huyền ảo
Đêm đang xóa đi bao ngăn cách
Những vết thương đang lành da thịt
Những nỗi đau đang quên dần là nỗi đau
Em có thấy niềm vui lại sinh sôi trên
đất lành

Anh ngồi bên em
Mái tóc em mát lạnh sương đêm
Hơi thở hòa trong hương cây cỏ
Đêm nay chúng ta ít nói
Để lắng nghe sự sống hồi sinh

Tạo vật không cỏ gì mất đi
Dòng sông vẫn vỗ sóng trong đêm
Ngôi sao lấp lánh nơi cuối trời
Và em trong hơi thở bình yên
Em đang nghĩ gì về ngày mai
Khi hoàng hôn trở về
Lại bao trùm em trong dải nắng vàng.

KHI TÌNH YÊU ĐẾN

Lê Thị Kim

Tình yêu không là gió
Chợt gần rồi chợt xa
Tình yêu không là cỏ
Mọc lan man thêm nhà

Em có một tình yêu
Mỏng manh như nhánh lá
Em có một tình yêu
Như sóng ngầm biển cả.

Em biết nói thế nào
Về anh, màu áo vải
Đôi dép lốp trật quai
Rút hoài chưa chặt lại

Anh bất ngờ như bể
Đến lặng thinh như tờ
Vẫn lành như chim sẻ
Bắt em ngồi làm thơ

Mười năm anh ở rừng
Em còn là "con nhỏ"
Ở khoảng giữa đôi ta
Âm ỉ bom đạn nổ

Tại anh chỉ tại anh
Em dễ quên dễ nhớ
Nhìn chi cũng hoá thành
Gương mặt anh rạng rỡ

Đang ăn cơm bông hất
Giữa giấc ngủ mỉm cười
Em bất thường lạ thật
Bắt đến anh, anh ơi

KHOA VĂN

Diệt Nga

Nhìn đâu cũng toàn... con gái
Nên con trai hoá... Ktm cương
Thấy giáo đầu đầu... phân phát
Lớp nào cũng muốn phần hơn

Ra đường thấy ai lãng đãng
Thiên hạ bảo: Người Khoa Văn
Kim, Cổ, Đông, Tây xa lắc
Mở trang sách ra thấy gần

Giờ Văn nụ cười, nước mắt
Nghẹn ngào - thanh thảo đan xen
Thấy đau nỗi niềm đau bề
Trò dạy dứt cùng thế nhân

*Nhìn đâu cũng toàn mơ ước
Lời thầy dạy - biết yêu thương
Đã dành cuộc đời đen trắng
Dối gian, hèn nhất xin đừng !*

*Người Khoa Văn chân thành lắm
Người yêu Văn nhân hậu nhiều
Cha mẹ dạy con : mai lớn
Chọn người khoa ấy mà... yêu*

KHOẢNG CÁCH GIỮA LỜI

Bằng Diệt

*Biết làm sao ! Chúng ta quá nhiều lời
Ngay ở chỗ lẽ ra cần nói ngắn*

*Bao lần em lảng lạng
Đủ khiến tôi bàng hoàng*

*Khi phần nói lán hết phần được sống
Lán hết mọi điều tiềm ẩn giữa câu
Thì vạn câu thơ cũng thành rẻ rúng
Liệu còn gì vang vọng nữa trong nhau ?*

KHOẢNG TRỜI EM

Quang Huy

Khoảng trời em mây trắng trôi nhanh
Mây trắng gọi những miền xa bờ ngõ
Trời nghiêng xuống mắt em thành nỗi nhớ
Để mây tràn đến phương anh

Khoảng trời em nắng trong thủy tinh
Nắng theo em đi hái chùm nhãn ngọt
Ôi đóm nắng giữa vườn xưa nhả nhót
Vẫn ngỡ ngàng tay em đầu dây

Khoảng trời em mưa thưa bóng mây
Mưa khó hiểu như tình ta buổi ấy
Con mưa giận, con mưa thương biết mấy
Nhớ nhưng gì mà ướt áo người xa ?

Khoảng trời em đêm xanh bao la
Đêm hồi hộp giấu bao điều bí ẩn
Phải mắt em thức với người ra trận
Mà chân trời nhấp nháy mãi sao Mai

*Khoảng trời em ấp ủ những buồn vui
Những dự định chưa bao giờ nói hết
Trời xanh vẫn xanh ngời trên mi mắt
Lại bồn chồn dõi bước những đoàn quân*

*Khoảng trời em đâu phải ở sau lưng
Ở phía trước, nơi anh nhìn rất rõ
Ơi phương Nam ! Tâm hồn ta ở đó
Nơi lòng anh về lại khoảng trời em !*

KHOẢNH KHẮC BÊN ANH

Huỳnh Thị Dường

Ước gì anh biến được thành hai
Một bên em - một về bên chị
Để em không như người có lỗi
Chút xao lòng - khổ mãi vẫn không phai

Biết bao đêm heo hắt ngọn đèn mờ
Em khắc khoải - anh còn xa vời vợi
Và, giây phút... phút giây em thôi đợi
Lại bâng khuâng "chị ấy" đang chờ...

Hạnh phúc không là huyền thoại bao giờ
Để em ước tâm tay em với được
Trong thâm lặng... em chắt chiu khoảnh khắc
Có anh về - thôi đơn độc bơ vơ

Khoảnh khắc thôi, rồi em lại buồn đau
Khi còn chỉ riêng em và nỗi nhớ
Ôi ! Khoảnh khắc, em giết mình... trót lỡ
Lại như lòng - xin hãy cố quên nhau.

KHÔNG ĐỂ

Bằng Diệt

Em cũng giống như cơn mưa, như trận gió
lúc sang hè
Làm thức tỉnh hồn tôi nhiều biến động
Tôi im lặng, bàng hoàng khi được sống
Một ngày vui không dễ nói ra lời.

Lối rất dốc. Màn sương và một chút mây trời
Một chút nắng làm hồng hào gương mặt
Một chút lặng thinh khi nhìn xa tít tắp
Một chút đợi chờ sẽ thổ lộ bằng quơ.

Ta cứ lên cao, cao mãi đến bao giờ
Bỗng phát sợ - nhớ chúng mình biến mất !
Đá đẹp quá, tưởng chừng không có thật
Hoa dập dờn, nhưng chưa tới tầm tay !

Có chút gì thích thú rất thơ ngây,
Là dự đoán về nhau, mà không cho nhau biết
Là nghĩ ngợi nhiều điều, nhưng nghĩ chưa
tới hết...
Hạnh phúc gieo từng chuỗi ú tim dài...

Và bên đó vui thành khúc nhạc không lời
Ba cây số ta qua, nước với trời đồng vọng
Sau rồi, đến buổi chiều... Khi tất cả đều yên lặng
Thì em lại như cơn mưa, như trận gió lúc
sang hè !...

KHÔNG ĐỂ

Diễm Kim Loan

Rất có thể em chỉ là ngọn cỏ
Cỏ hoang tàn, giổ khát gọi chiều mưa

Anh say đắm phía chân trời rất hồng
Mắt phiêu diêu nào biết đợi chờ

Hãy cứ chạy suốt đời theo lửa
Cứ say tìm khát vọng xa xôi

Sẽ có lúc mắt anh thành giọt nước
Đậu yên lành xuống cỏ non tươi...

KHÔNG ĐỂ

Đỗ Bạch Mai

Ưn phòng dù chật chội
Vẫn chứa đủ bao người
Trái tim anh rộng rãi
Chứa đủ mình em thôi.

KHÔNG ĐỂ

Lê Hằng Tâm

Làm sao cho em quên được
Lần đầu anh nắm tay em
Lời yêu đầu tiên vụng dại
Hai đứa ngỗ ngang nhìn nhau.

Em vờ giận hờn ngúng nguẩy
Kiếm cớ bắt anh theo hoài
Còn anh sao mà vụng thê
Theo mà chẳng dỗ người ta...

Tình đầu tròn căng kỷ niệm
Ngỗ chẳng dễ gì quên mau
Anh ơi ! Giá như em biết
Quả ngọt, ngọt quá thì cay...

Bây giờ anh về phương ấy
Tháng năm xưa cũ có còn
Xin anh một chiều cả gió
Gửi về nơi cũ giùm em !

KHÔNG ĐỂ

Lâm Thị Mỹ Dạ

*Khi em sống ngang tàng cao thượng
Em thấy mình như trời xanh
Cánh chim anh không bao giờ bay hết*

*Nhưng nếu khi em yếu mềm hèn nhát
Em chỉ là ngọn cỏ dưới chân anh.*

KHÔNG ĐỂ

Ngô Thế Oanh

ôi vẫn thầm mong được gặp lại tháng năm
inhiết những đoá hoa màu trắng
nở nhẹ nhẹ trên lòng tôi yên tĩnh
mùa hạ ấy xa mùa hạ ấy xa rồi

em đi bên tôi mơ hồ thoáng nét cười
vòm long nảo non xanh màu ngọc bích
giá tôi có thể quên giá mà quên được

biết làm sao để đừng nhớ về em

và tôi đi chậm chậm dọc Hương Giang
trời trong suốt dòng sông trong suốt

Huế đẹp đến tưởng chừng không có thực
bao nhiêu người đã yêu đã hạnh phúc khổ đau

mùa hạ ấy xa rồi bây giờ em ở đâu
thành phố rộng đường tôi không thuộc hết
hoa vẫn trắng những cánh màu thanh khiết

mùa hạ ấy xa mùa hạ ấy xa rồi....

KHÔNG ĐỀ

Nguyễn Thụy Kha

Đưa người yêu qua nhà người yêu cũ
rơi cơn mưa ban trưa
chợt thấy mình tách làm hai nửa
nửa ướt bây giờ nửa ướt xa xưa...

KHÔNG ĐỂ

Nguyễn Trọng Tạo

Anh trốn để tình yêu tuột mất
Xin đừng tha thứ hay giận hờn
Hoa ly vàng cọ chân anh như nhấc
Một chiều buồn sóng trắng biển Quy Nhơn

Anh trốn để em ra đi vô cớ
Đến một ngày không thể hiểu vì đâu
Em hút bóng dừa xanh, vai khép gió
Không bao giờ quay lại môi tình đầu.

Anh trốn để ngôi sao bay khỏi cát
Biếc xanh em mãi chớp sáng vòm trời
Điều Có Thể đã hoá thành Không Thể
Biển bạc đầu nông nổi tuổi hai mươi...

KHÔNG ĐỂ

Phan Thị Thanh Nhàn

Đâu đây trong cuộc đời thường
Của em. Ngày tháng vui buồn có anh
Như niềm hy vọng mong manh
Cầm tay rồi lại hoá thành giấc mơ

Mặt trời đắm thắm thiết tha
Mà tia nắng ấm bên ta vô hình
Nghĩ về anh, nghĩ về anh
Mơ hay thực cũng không đành trong em

Chỉ khi buồn khổ yếu mềm
Nâng em dậy có lòng tin một người
Anh là thực đấy anh ơi
Trong em sáng một mặt trời thân yêu

Ta như hai đứa trẻ nghèo
Quả ngon chỉ dám nếm niu ngấm ghèn
Đừng bao giờ nhé, chín thêm
Sợ tan mất giấc mơ em - một thời.

KHÔNG ĐỂ

Thạch Quý

Anh yêu em anh phạm lỗi thường tình
Khó thức ngủ theo giấc giờ điệu độ
Có một nửa đang đi tìm một nửa
Như vầng trăng ngoài cửa, phía trời xa.

Đêm ba mươi trăng vẫn sáng trên trời
Chỉ ánh sáng mắt người chưa gặp được
Đất tìm trăng, trăng đi tìm trái đất
Nửa tháng tròn thao thức đợi chờ nhau

*Trời đã Tết, khói xanh mờ bụi nước
Góc vườn em hoa mạn đã đơm khuy
Lòng như đất lặng thăm mơ dấu guốc
Cỏ thanh thiên hoa trắng đợi em về*

*Anh yêu em hơn thần thánh yêu nhau
Một khẽ chạm tay rung toàn thân thể
Và bởi vậy, tình yêu trần thế
Đủ để thánh thần mơ ước ở trên cao.*

KHÔNG ĐỀ

Dù Duy Thông

Hình như có chút mùa thu
Trong bông hoa bím tím nhạt
Bóng cây ven hồ đắm nước
Chim ngói bay ngoài bãi xa

Hình như có chút mùa thu
Khí chợt rộn niềm khao khát
Tiếc một mùa hè nồng gắt
Lá cây trút nắng mặt đường

Hình như có chút mùa thu
Nửa đêm tung màn đốt thuốc
Cái điều lẽ ra tới được
Nếu không dừng lại nửa chừng

Hình như có chút mùa thu
Em đừng nhìn anh thế nữa
Quanh ta phượng bình duốc lửa
Chắc còn ai đó đang yêu.

KHÔNG ĐỀ

Làm Thị Mỹ Dạ

Cuộc đời em vo tròn lại

Và

Ném vào cuộc đời anh

Nó sẽ lăn sâu tận đáy

Cuộc đời anh

Sâu cho đến tận... Cái chết

Trời ơi,

Làm sao có một cuộc đời

Để cho tôi ném đời mình vào đó

Mà không hề cân nhắc đắn đo

Rằng : Cuộc đời ấy còn chưa đủ...

KIM GIỜ KIM GIẤY

Phạm Khải

Kim giờ làm khó kim giây
Em đi một bước anh quay trăm vòng
Muốn làm kim phút cho xong
E khi giáp mặt, chuông lòng lại kêu.

LÁ CỎ

Nguyễn Thị Hồng

*Em đã chứng kiến cuộc hẹn hò của ta
và đã theo ta về nhà
Nhưng có lẽ
không biết đó là cuộc chia ly vĩnh biệt
nên em vẫn xanh non thắm thiết*

*Ta không giữ em làm kỷ vật
nghĩa gì đâu một lá cỏ úa tàn
trong ta mãi còn day dứt
cái màu xanh thắm thiết tươi non...*

LÁ DIÊU BÔNG

Hoàng Cẩm

Váy Đình Bảng buồng chùng cửa yong

Chị thân thơ đi tìm

Đồng chiều

Cuống rạ

Chị bảo

- Đứa nào tìm được lá Diêu Bông

Từ nay ta gọi là chồng

Hai ngày Em tìm thấy lá

Chị chau mày

- Đâu phải lá Diêu Bông

Mùa đông sau

Em tìm thấy lá

Chị lắc đầu

trông nắng vẫn bên sông

Ngày cười Chị
Em tìm thấy lá
Chị cười
Xe chỉ ẩm tròn kìm

Chị ba con
Em tìm thấy lá
Xoè tay phủ mặt
Chị không nhìn

Từ thuở ấy
Em cầm chiếc lá
đi đâu non cuối bể
Gió quê vì vút gọi
Diêu Bông hời !...
ời Diêu Bông !...

LÁ THẮN

Đoàn Quân Cửu

Em cứ lại, bao giờ tôi cũng có
Thắm cổ nhung em ái để em ngồi
Mặt giong hồ trong suốt để em soi
Lược trắng bạc yêu kiều trên mái tóc.
Dây lưng trắng hình sông vờn phía trước
Sương phấn hồng thoa má để thêm tươi
Sao Hôm cài như một chiếc hoa tai
Đẹp đấy chứ, mắt nhìn em hẳn thích.
Trưa hè biếc vờn quê xanh tĩnh mịch
Quả ổi vàng ăn mát ngọt như kem
Nước ao trong sóng động thoảng hương sen
Bóng dừa mát để em nằm dựa võng.
Trời lam gấm em cùng tôi đứng ngóng
Tiếng sáo diều của lũ trẻ chẵn trâu
Tay cầm tay ta sẽ chỉ cho nhau
Chiếc diều đứng trên nền mây lụa đỏ...

Cảnh dân dã quê mình như thế đó
Khí yêu rồi đâu cũng đẹp như thơ.

LỖI HẸN SÔNG CẦU

Trương Nam Hương

Ngồi nhớ sông Cầu mơ thấy hội
Đến hẹn không về em trách đấy
Quê nhà thương quá hoá vô tâm

Tháng giêng hoa xoan rơi vụng dại
Em với sông Cầu xanh ở lại
Anh đi rét ngọt giữa tay cầm

Cỏ niu chân mùa sông thiếp ngủ
Em tiễn cái nhìn đau cả gió
Chiều chớp đầy anh mắt lá râm...

Lỗi hẹn sông Cầu, xin khát vậ
Mưa bụi giăng mờ không thể thấy
Em ngồi sợ rét lấm vào trắng.

LỖI HẸN CÙNG CA DAO

Thanh Nguyên

Vườn nay người khác đã rào
Khóm mai thay chỗ khóm đào ngày xưa
Em ngồi giặt áo giữa trưa
Đâu rồi môi hát vu vơ một mình
Em ngồi giặt áo lặng thinh
Vò cho sạch những vết tình còn vương
Giữ cho rơi bớt giọt buồn
Phơi cho khô hết nhớ thương xa vời...
Đàn Kiều được mấy khúc vui
Thơ Kiều có vận vào đời em chẳng ?
Tình sơ chưa đủ ngũ âm
Áo chồng con đã nặng oằn dây phơi
áo ca dao, gió cuốn rồi
Câu ca dao, trả cho người khác qua
Tóc mai rũ bóng hiên nhà
Chuyện xưa dù nhắc cũng là chuyện xưa
Em ngồi giặt áo giữa trưa
Rất bàn tay vẫn vò chưa sạch lòng.

LỖ THÌ

Quả Thị Huyền

Bao nhiêu bấy con nít
Đã tình bằng qua sông...
Bao nhiêu thời thiếu nữ
Khớp ngựa ô theo chồng

Thôi than chỉ một thời
Như lá thu cuối nắng
Lòng thuyền dẫu dài rộng
Mà đi mệnh mỏng đời.

Anh đánh đắm nụ cười
Giữa ngã ba biển cả
Em vớt làm tao nôi
Ru một thời nghiệt ngã.

Xanh ngàn năm biển cả
Người ơi... người chẳng về
Ngựa ô rơi nước mắt
Thành cỏ vàng chân dê.

LỜI CỦA MẮT

Lệ Thu

Phút biết anh là phút gặp mắt anh nhìn
Phút hiểu anh cũng là phút ấy
Vì giếng quá trong nên giếng dễ nhìn thấy đáy
Vì mắt quá trong nên mắt nói rất nhiều

Có lẽ mắt muôn đời vẫn nói hộ lời yêu
Em chẳng dám nhìn nhiều - đôi mắt ấy
Đừng hỏi em không nhìn sao thấy
Cho em hỏi một lời : Sao anh cứ nhìn em ?

LỜI RU QUA ĐÊM

Trịnh Phương Hà

*Ru em khúc hát ru này
Đỗ cho giấc ngủ đông đầy mắt em*

*Lời này lời của tay êm
Tóc em sẽ rủ nên đêm mượt mà*

*Lời này lời của môi hoa
Sáng bừng gương mặt em - và - ban mai.*

LỜI TẠ TỪ CỦA SINH VIÊN NĂM THỨ NHẤT

Hà Thị Thanh Hải

Lời tạ từ nhanh quá phải không anh
Một năm học trôi qua như gió thoảng
Em sợ đếm tuổi mình, sợ thời gian vụt mất
Mà thời gian có trở lại bao giờ.

Em tự hỏi lòng mình, em trách hạ vội sang
Nắng vô tư để mưa về ngập lối
Phượng đã cháy trong khoảng trời
Ta trách ta nóng nổi đến vô cùng.

Xin mưa đừng về trên mắt hạ rừng rừng
Để phượng đỏ màu hơn, bằng lăng đừng
Giảng đường ơi ! Giữ giùm tôi chút
Tôi muốn giữ lại khoảng trời 19 và năm
Thứ nhất sinh viên.

LỜI THỀ CỎ MÂY

Phạm Công Trứ

Làm sao quên được tuổi thơ
Tuổi vàng, tuổi ngọc - Tôi ngỡ lời ai.
Thưở ấy tôi mới lên mười
Còn em lên bảy theo tôi cả ngày
Quần em dệt kín hông may
Áo tôi cúc đứt, mực dầy tím bầm
Tuổi thơ chân đất đầu trần
Từ trong lấm láp em thâm lớn lên
Bây giờ xinh đẹp là em
Em ra thành phố dần quên một thời
Về quê ăn Tết vừa rồi
Em tôi áo chèn, em tôi quần bò
Gặp tôi em hỏi hững hờ :
"Anh chưa lấy vợ còn chờ đợi ai ?"
Em đi để lại chuỗi cười
Trong tôi vỗ một khoảng trời pha lê
Trắng vàng đêm ấy bờ đê
Có người ngồi gỡ lời thề cỏ mây.

LỬA VÀ TÌNH

Quang Trọng

Người xin - được, và người cho - chẳng mất
Lửa và tình sao thật giống nhau
Than củi hết, ngọn lửa kia sẽ tắt
Nhiên liệu nào cho tình cháy bền lâu ?

MỘT

Trần Minh Hồ

Một phương gió thổi qua chiều
Một màu mây với rất nhiều nhớ thương
Một con đường khuất trong sương
Một vầng trăng sớm còn vương ánh ngày...

MỘT CHÚT VỚI BIỂN XA

Thương nhớ tặng D. H

Phong Lan

Những ngày đông Hà Nội rét se lòng
Em bỗng nhớ nắng Nha Trang biết mấy !
Sắc nắng vàng êm, sắc biển xanh tận đáy
Vương trên môi thơm, trên mắt ướt, vai trần...

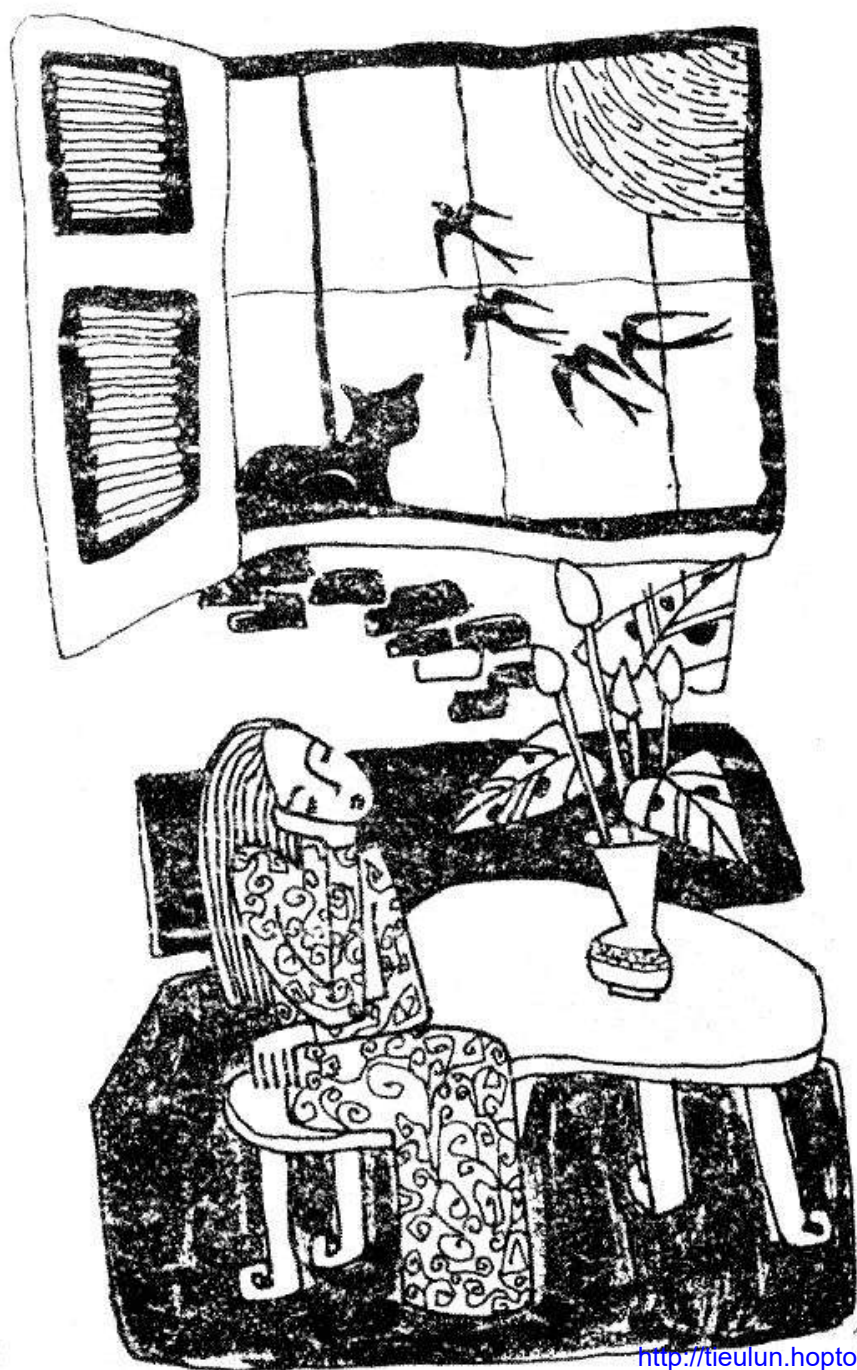
Bóng dĩa xoay con đường biển chạy nghiêng
Lấp lánh cát và dạt dào gió hát
Những con sóng trẻ trung cứ long lanh, bát ngát
Mãi mê đi tìm kiếm những chân trời...

Em ngồi một mình với biển - Trăng soi
Biển kiên nhẫn qua ngàn đời sóng vỗ
Ồi những bến bờ xa xôi, đẹp đẽ
Suốt một đời khao khát chẳng hề nguôi !

Sao trong em nhớ quá Nha Trang ơi !
Cơn mưa biển đêm nào lạ lòng đến chợt ào,
chợt lặng
Cho em nép vội vàng trong quán vắng
Và ai khẽ nghiêng mình che mưa hắt
áo em...

Nhớ phút hồn nhiên thanh thản giữa
biển xanh
Và gôi sóng mơ màng trên cát mềm
loá nắng
Tuổi mười sáu mộng mơ - hồng tươi như
biển sớm
Sóng cuốn xa rồi - biết tìm ở nơi đâu ?

Nha Trang buồn nghe sóng vỗ đêm thâu
Thành phố Trắng ngập muôn màu gió nắng
Em có nơi đây buồn vui bao kỷ niệm
Riêng gửi sao trời - gió biển giữ gìn ai...

*Một chút buồn chiều lạnh nghe mưa rơi
Một chút vui mênh mang nước lẫn trời
Một chút nhớ thân thơ dài bãi vắng
Một chút nồng nàn đêm trắng chia xa...*

*Thành phố êm đêm giấy lát thoảng qua
Cho tình yêu một lần ở lại
Như biển biếc Nha Trang hiền hoà dữ dội
Vỗ mãi một bờ kỷ ức - trắng - nắng
xa khơi...*

Hà Nội - Mùa đông 1980

MỘT GIỌT ĐẮNG

Hồ Thị Oa

Em đừng khóc nữa

Mùa hè đã nhỏ xuống tiếng ve

Mùa thu áo choàng gục đầu sau bậc cửa

Mùa đông âm thầm từng bước xám tro

Em đừng khóc nữa

Hồi con chìm sẽ giấu mờ lặng thầm

Con bão nuốt vào bụng mình tia ánh sáng

Anh quay về bản ngã của lao lung

Em đừng khóc nữa

Đôi vai gầy sao chịu thấu nỗi đau

Chiếc lá vàng rơi cũng làm chao vai đấy

Con mưa ập về ướt sũng đời nhau

Em đừng khóc nữa

Sự long lanh kia gặm nhấm cuộc đời anh

Bàn tay mòn chỉ vì hoài đắm cửa

Mùa thu vàng vẫn chẳng hiện lá xanh

Hỡi em yêu hãy đừng gào thét nữa
Ngày mai rồi sẽ chẳng có nhau
Anh biến mất như chưa hề tồn tại
Em hoá thành giọt rượu đắng hanh hao.

MÙA HẠ

Nguyễn Sĩ Đại

Rồi cũng phải đến thôi, mùa hạ
Dấu tơ non búp lá vẫn bối hồi
Hoa phượng đỏ, như cái màu phải đỏ
Anh yêu em, phải cháy hết mình thôi...

Vì mùa xuân chưa kịp để nên lời
Chỉ thương mến sẽ sảng giăng trong mắt
Tơ sợi ấy, có thể rồi bay mất
Đứt nối cảm tiếc nuôi giữa lòng tay

Thì cánh hoa cứ rụng xuống đất dày
Để ấp ủ hiện dần lên quả ngọt
Mùa hạ đó, mưa rào và nắng gắt
Ai qua cầu sẽ bước đến mùa thu

*Ài qua cầu, thương được hết lòng nhau
Mùa hạ là mùa anh đón đợi
Trăm thương nhớ mùa xuân có lẽ nào
sánh nổi
Ngọn lửa nồng ấm áp đã vì nhau !*

*Ngàn hoa ơi, xuân nhé, hãy lùi sau
Anh đã hứa đời mình cho mùa hạ
Và khi khép hàng mi vào tuyết giá
Biết thăm thì phía trước lại mùa xuân...*

MÙA HOA

Y Phương

Mùa hoa
mùa đàn bà
mặt đỏ phừng
thừa sức vác ống chống chạy phăm phăm
lên núi

Mùa hoa
mùa đàn ông
mệt như chiếc áo rũ
vừa vịn rào đi vừa ngái ngủ

MÙA THU CHƯA TỚI

Ý Nhi

Có những gì chờ đợi phía xa kia
nơi đầu nguồn sông, nơi tận cùng biển lớn
mùa thu ngủ yên giữa tầng lá thẫm
gió trong xanh như nước chảy qua rừng
hạt cát vàng của bao truyện thần tiên
nằm nghe sóng ồn ào qua bãi vắng
nơi anh và em chúng mình chưa đến
chỉ bao lần ta đã nói cùng nhau

Đang chờ ta cây lá tháng năm sau
dâu sông nước, bầu trời, bờ bến mới
ta sẽ bước chân trần trên đá sỏi
những buồn vui gay gắt dưới mặt trời
(bài hát của người kéo thuyền ngược sông,
người dẫn gổ về xuôi
lửa nhen nhúm sau mùa mưa bão lớn

*ngọt nước ngọt của những miền cát lẩn
gương mặt người khi cuộc chiến tranh qua)*

*Có những gì ở phía xa kia
bao mùa thu đã đi mãi còn một mùa thu
chưa tới*

MƯA CÔ ĐƠN

Trúc Chi

Em không đến, mưa đến
Mưa gõ buồn lá khô
Trong mưa, hoa vẫn trắng
Chiều màu mưa mơ hồ

Tiếng lội mưa xa vắng
Bong bóng mưa chấp chờn
Tiếng mưa vang im lặng
Một mùa mưa cô đơn.

MƯA THÂM

Hà Đình Huy

Chợt giông chớp giật, chạy mưa
Em trên đường - biết bây giờ đến đâu ?
Mong manh... Và nón qua cầu
Mà tà áo mỏng...Mưa mau ướt đầm
Mà thương...Chỉ dám thương thầm
Đợi em lại phải đợi bằng... đứng đứng !

MƯỜI BẢY TUỔI

Phạm Khải

Tóc dài lắm - màn đêm buông xoắn trán
Mà xoa dịu dần vắng sáng âu lo

Cảm ơn nhé, chuồn chuồn bay thấp thoáng
Đã cõng em qua tuổi học trò

Mười bảy tuổi, em ra nơi đầu gió
Nhận sao trời làm tín hiệu tình yêu

Mười bảy tuổi, em ngồi đây với cỏ
Để không gian xao xuyến buổi ban chiều

Mười bảy tuổi, những nét xưa còn khuyết
Như vầng trăng em khép lại cho tròn

Da em trắng, bình nguyên nào trải tuyết
Má em hồng, ảo ảnh của hoàng hôn ?

1988

MƯỜI NĂM

Trần Huyền Trân

Biết nhau từ thuở đại khờ
Giờ đây cát bụi đã mờ mắt trong
Nhánh hồng em, hiết bén song
Đã mười xuân rụng mười bông hoa cười
Con chim bạc má già rồi
Mơ vâng đã nhạt hết lời thơ xanh
Còn gì nữa ở lên gianh
Ở lòng em, ở lòng anh còn gì
Tương phùng là để biệt ly
Biệt ly là một lòng đi qua lòng
Giờ thuyền em đã sang sông
Anh nhìn khói sóng ngỡ trông mây dèo
Mười năm mới hiểu tình yêu
Một nguồn hương nhẹ mấy chiều gió đưa

NẾU

Nguyễn Thị Thuý

Nếu anh đừng yêu em
Đừng chân thành bằng cháy
Đừng nồng nàn đến vậy
Trái đất tròn... biết đâu?

Nếu anh đừng yêu em
Đừng nhớ nhung chờ đợi
Bởi vì em nông nổi
Đại khờ... em biết đâu !

Nếu anh đừng yêu em
Làm ngày dài hoá tháng
Đừng ước mong ảo tưởng
Em mù lòng... biết đâu !

Nếu anh còn yêu em
Xin cứ chờ, cứ đợi
Cứ yêu em đắm đuối
Con gái mà... biết đâu !

NẾU MỘT NGÀY ANH CHẴNG CÒN EM

Lê Chí

Sẽ khổ sở vô cùng, nếu chẳng có em
đường phố trở nên vắng vẻ
em yêu quý, sao em "ác" thế
anh biết tìm nụ cười ở đâu ?

dẫu một lời chưa nói với nhau
mà ngọn gió vô tình nghe hết
có lẽ nào lại chết
hạt tình yêu gieo giữa trái tim mình !

có lẽ nào...

anh thức với bình minh
anh thức với từng ngày trần trở
những hoa tím xương rỗng vừa nở
con đường đá nhỏ
chông chênh

*năm tháng vui buồn có thể rồi quên.
nhưng đôi mắt thì anh vẫn nhớ
bàn chân bước thì anh vẫn nhớ
(mà nhớ làm chi)
anh bỗng biết "giận hờn"*

*đường phố buổi chiều lát phát mưa trơn
đường phố buổi chiều hứng nắng
người tập nập... mà sao xa vắng
anh ngó băng quơ, em biết ở nơi nào ?
anh ngó băng quơ giữa phố, nồn nao
có ai biết nổi cồn cào ghé gồm*

*biết rồi mặt trời có còn mọc sớm
nếu một ngày anh chẳng còn em !*

1983

NGÃ BA GIÓ MÙA THU

Phong Lan

Bạn nhớ chăng hương gió thoảng nồng nàn
Buổi trưa hè mệnh mang nặng
Dẫn mình đến cùng nhau
Dẫn mình lên bầu trời cao xanh mãi

Phút giao cảm đến đơn sơ khó nói
Đắm thắm mắt nhìn - tan mọi cách xa
Mười lăm năm bỗng chốc hiện về
Cái thuở sinh viên buồn vui - mơ mộng
Tim dịu dàng như sắc nắng chiều nay
Như màu áo trẻ trung - mắt ai nhìn bờ ngõ

Mình lại nhắc cùng nhau : Ôi bạn có nhớ
Những mùa thi năm chống Mỹ xa rồi
Cơn lũ tràn mệnh mang bờ Suối Đồi
Ta đến lớp ngả nghiêng trong giá rét

Những đêm đông lửa bập bùng trang sách
Và chiều hè men đôi sim khế hát vu vơ
Cơm ăn ngày hai bữa chẳng no
Năm tháng vẫn ấp đầy tiếng cười vui
thanh thảo

Tôi thoáng nghe ngáp ngừng tiếng bạn
Phút chia tay Ngã - ba - gió bên hồ
Hà Nội đang hè

Chợt một khoảng trời Thu
Liều rủ êm trong mắt nhìn sâu lắng...
Nếu ngày xưa...
Giờ bạn đã nơi xa

Vời vợi một phương trời nắng ấm
Tôi cầm trên tay cánh thư trầu mến
Hiếu cuộc đời thật đẹp dấu gian nan

Bạn biết chăng Hà Nội đã Thu sang
Mùa Thu quen - mỗi độ về thấy lạ
Dẫu bạn đi mọi phương trời giặc đã
Trăng hồ Gươm vẫn đợi sáng trời đêm.

Mùa thu ơi ! xin chớ vội qua nhanh
Cho bạn tôi kịp về gặp mặt
Dù một thoáng hương sữa đêm ngáy ngất
Để mai rồi thanh thản lại đi xa
Trời thương nhớ đâu có mùa yên tĩnh.

Bạn tôi ơi ! áo xanh như kỷ niệm
Mình đi mãi tới nhau, đi mãi tới trời cao.
Ngã.- ba - gió tôi lại qua mỗi chiều
Vẫn ấm nắng trời phương Nam hò hẹn.

NGÀY XƯA HOÀNG THỊ

Phạm Thiên Thư

Em tan trường về
Đường mưa nhỏ nhỏ
Chùm non giấu mỏ
Dưới cội hoa vàng

Bước em thềm thang
Áo tà nguyệt bạch
Ôm nghiêng cặp sách
Vai nhỏ tóc dài

Anh đi theo hoài
Gót giày thắm lặng
Đường chiều ủa nắng
Mưa nhẹ bàng khuâng

Em tan trường về
Cuối đường mây đỏ
Anh tìm theo Ngộ
Đáng lau lách buồn

Tay mẹ hoa thắm
Vàng bờ tóc suối
Tim lời mở nói
Lòng sao ngập ngừng

Lòng sao rưng rưng
Như trời mây ngợp
Hôm sau vào lớp
Nhìn em ngồi gần

Em tan trường về
Đường mưa nhỏ nhỏ
Trao vội chùm hoa
Ép vào cuối vở

Thương ơi vạn thuở
Biết nói chỉ người
Em mỉm môi cười
Anh mang nỗi nhớ

Hè sang phượng nở
Rồi chẳng gặp nhau
Ôi ! Mối tình đầu
Như đi trên cát
Bước nhẹ mà sâu
Mà cũng nhoà mau

Tưởng đã phai màu
Đường chiều hoa cỏ
Mười năm rồi Ngộ
Tình cờ qua đây
Cây xưa vẫn gầy
Phơi nghiêng rắng đỏ
Áo em ngày nọ
Phai nhạt mấy màu

Chân theo tìm nhau
Còn là vang vọng
Đời như biển động
Xóa đau ngày qua

Tay ngắt chùm hoa
Mà thương - mà nhớ !

Phở ơi muôn thuở
Giữ vết chân tình
Tìm xưa quần quanh
Ai mang bụi đỏ
Dáng em nhỏ nhỏ
Trong cõi xa vời
-
Tình ơi ! Tình ơi !

NGẬP NGỪNG

Hồ Dzếnh

Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé !
Để lòng buồn tôi dạo khắp trong sân,
Ngổ trên tay, thuốc lá cháy lụi dần...
Tôi nói khẽ : Gớm, làm sao nhớ thế ?

Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé !
Em tới ới ! Tình có nghĩa gì đâu ?
Nếu là không lâu luyến buổi sơ đầu ?
Thuở ân ái mong manh như nắng lụa,
Hoa bướm ngập ngừng, cỏ cây lẩn lữa,
Hẹn ngày mai mùa đến sẽ vui tươi,
Chỉ ngày mai mới đẹp, ngày mai thôi !

Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé !
Tôi sẽ trách - cố nhiên ! - nhưng rất nhẹ
Nếu trót đi, em hãy gắng quay về,
Tình mất vui khi đã vụn cầu vồng,
Đời chỉ đẹp những khi còn dang dở,
Thư viết xong, thuyền trôi chờ đỗ,
Cho nghìn sau... lơ lửng... với nghìn xưa..

NGHĨ LẠI VỀ ĐAUXTÕPXKI

Bảng Viết

1

Đôi tròng du phơ phát bóng thông già
Lớp sơ tằm. Hồn trong chiếu lộng gió
Những trang sách đi suốt đời vẫn nhớ
Những đám mây ngũ sắc ngủ trong đầu.

"Lãng quả thông" trong suối nhạc
 nhiệm màu
Hay "Chuyến xe đêm" thần thờ mê đắm
Mùi cỏ dại trên cánh đồng xa thăm
Một bầu trời vĩnh viễn ướp hương hoa

- "Có lẽ rồi sau ta cũng đi qua
Một cánh cửa nào lòng trong truyện
"Tuyệt"?
Có tiếng chuông và con mèo "Ackhip"

Ánh nền mơ hồ như hạnh phúc từng nòng..."
Xa xôi sao !... Thời thơ ấu sau lưng !

2

Nhưng không phải thế đâu, không phải
thế đâu !
Cuộc đời không phải thế !
Giọt nước rơi trên tay không cùng màu
sóng bể
Bể mặn mòi, sôi sục biết bao nhiêu
Khi em đến bên anh, khi biển cả dâng triều.
Ta thu hết xa khơi vào trong lồng ngực trẻ,
Dám thử mọi lo toan để vạch dấu chân trời
Dấu xanh thăm khi bình minh chợt đến
Dấu đen rậm khi đáy bóng đêm trôi.
Và hạnh phúc vỡ ra như một nốt đàn căng,
Nốt cao quá trong đời xao động quá !
Hạnh phúc cực hơn mọi điều đã tả,
Lại ngọt ngào, kỳ lạ, lớn lao hơn.

Anh đã đi qua bão tố từng cơn
Cây rung lá trong chiều thanh thản nhất

Anh đã đi qua màu không gian ngầy ngất
Một tiếng thăm trong nắng sớm lao xao...
Em đã đến rồi đi, như một giấc chiêm bao!

Bây giờ anh biết nói gì hơn ?
Có thể, mai đây thôi... có thể...
"Hoa tóc tiên ơi ! Sớm mai và tuổi trẻ"
Lật trang nhật ký nào cũng chỉ xót lòng
thêm...

Pauxtốpki thành dĩ vãng trong em
Thành dĩ vãng hai tạ. Bây giờ anh
ngoảnh lại :
Nhưng không phải thế đâu, không phải
thế đâu,
Anh hiểu rằng không phải...
Như tuổi thơ, vừa đó đã qua rồi

Đưa em đi... Tất cả hoá xong rồi
Ta đã lớn. Và Pauxtốpki đã chết !
...Anh vẫn khóc khi nghĩ về truyện "Tuyết"
Dù chẳng bao giờ mong đợi nữa đâu em !

NGỌN GIÓ

Chinh Hữu

Nửa đêm em thức dậy
Nghe ngọn gió phương này thổi sang
phương ấy
Đây là hôn anh thở đêm đêm
Đi giữa đất trời đến hát ru em

1963

NGÕ THU

Nguyễn Đức Quang

Ngõ như đang chờ đợi
Ngõ như vừa trôi qua
Có lẽ nào như vậy
Mùa thu này trong ta...

Chùa vẫn ngôi chùa cổ
Tượng Phật có hao gầy
Sen vẫn sen đầm ấy
Hương có còn ngát hay?

Chẳng níu gì trong tay
Mà sao lòng tiếng tiếc...
Trái cây cũng muốn rụng
Cho vơi bớt nỗi niềm!

Còn đường hoa tóc tiên
Xin một lần trở lại
Chẳng hò hẹn cùng ai
Mình gặp mình cũng nhớ

NGỌN CỎ THỜI YÊU NHAU

Trần Quang Đạo

Nếu một ngày em đến thăm anh
Ngôi nhà vắng - dấu thời gian mờ phủ
Em hãy đến tìm anh ngoài cỏ
Cỏ giữ gìn điều anh giữ cho em

Cỏ sẽ nói điều anh giữ trong tim
Em có biết dấu thời gian dài thế
Khi gặp cỏ - cỏ chính là lời kể
Về một thời mình đã yêu nhau

Cỏ sẽ dẫn em đi từ buổi yêu đầu
Anh nắn nót dòng tên trên giấy trắng
Anh nắn nót những dòng thơ để tặng
Dưới sắc trời như cỏ xanh non

*Cỏ sẽ nói với em lúc lòng anh sóng cồn
Lúc tha thiết - lúc ôm đàn ca hát
Khi gặp cỏ anh hoàn toàn đổi khác
Ơi cỏ mềm - lòng yêu đến thiết tha*

*Gặp ở cỏ hạnh phúc đôi ta
Trời xanh quá ngon cỏ mềm run rẩy
Và hương cỏ thoảng thơm đầu đầy
Hương cỏ thành kỷ niệm in sâu
Cỏ giữ gìn, cỏ gắn cho nhau*

NGƯỜI ĐẸP

Lê Ngân Sơn

Người đẹp trông như tuyết

Chạm vào lại thấy nóng

Người đẹp trông như lửa

Sờ vào lại thấy mát

Người không khát - nhìn thấy người đẹp
cũng khát

Người không đói - nhìn thấy người đẹp
cũng đói

Người muốn chết - gặp người đẹp lại không
muốn chết nữa...

Người đẹp là ước mơ

Treo trước mắt mọi người.

NHÁNH TƯỜNG VÌ

Phạm Công Luận

Sao trở lại hoài cái năm mười chín tuổi
Ngọn gió về mơ trên những nhánh tường vì
Mười năm ấy mùi hương không giấu nổi
Tóc em thơm, giọt nắng hoá bông quỳ

Sao trở lại hoài cái năm mười chín tuổi
Kìa, một chàng trai mắt sáng môi tươi
Chiều tan lớp có một người chung lối
Muốn làm quen không thốt được nên lời

Sao trở lại hoài cái năm mười chín tuổi
Tách cà phê nhỏ đặc những đêm buồn
Áo em trắng hồng phấp phồng gió thổi
Thơ giảng buổi kỳ vọng đến bờ thương

Sao trở lại hoài cái năm mười chín tuổi
Nhánh tường vì tím nổi nhớ leo vào
Dẫu ta biết thời gian không nán đợi
Mà tay mình kỷ niệm vẫn xôn xao

NHẮN NHỦ

Ôi Đình Minh

Anh đừng nói gì thêm nhé
Để em tự biết thôi hơn
Em sợ những lời hoa mỹ
Mà đời thì lại giản đơn

Mùa xuân có nói gì đâu
Mà lá, mà chồi cứ biếc
Mà hoa cứ tươi thắm thiết
Mà trời cứ thăm thẳm xanh

Đừng nói gì thêm nhé anh
Chúng mình bên nhau tin cậy
Tình yêu như mùa xuân ấy
Lặng thầm tươi tốt cho nhau.

NHỚ

Gửi M.

Nguyễn Đình Thi

Ngôi sao nhớ ai mà sao lấp lánh
Sôi sáng đường chiến sĩ giữa đèo mây
Ngọn lửa nhớ ai mà hồng đêm lạnh
Sưởi ấm lòng chiến sĩ dưới ngàn cây.
Anh yêu em như anh yêu đất nước
Vết vả đau thương tươi thắm vô ngần
Anh nhớ em mỗi bước đường anh bước
Mỗi tối anh nằm mỗi miếng anh ăn.
Ngôi sao trong đêm không bao giờ tắt
Chúng ta yêu nhau chiến đấu suốt đời
Ngọn lửa trong rừng bập bùng đỏ rực
Chúng ta yêu nhau kiên hãnh làm người.

1954

NHỚ LÁ

Hoàng Phú Ngọc Tường

Và chiếc lá em cầm tay ngày nọ
Đã cuốn theo ảo ảnh tận bên trời
Để chiều nay chợt nghe nổi gió
Anh vội vàng đi đón lá thu rơi...

NHỮNG BÔNG HOA KHÔNG HỎI

Phạm Tiến Duật

Cũng như em - những bông hoa không hỏi
Những bông hoa chỉ nở trả lời
Có yêu không hoa không hề hỏi thề
Hoa chỉ đẹp vô cùng để rạng rỡ tươi

Cũng như em hoa đến kỳ tươi thắm
Chỉ như trên như ghẹo thế thôi
Sự có mặt đã là câu hỏi lớn
Hoa như em để rạo rức bao người

NHỮNG CÁI GIẬT MÌNH

Phạm Đình An

Nhiều khi đang đi trên đường phố
đồng người

Tôi giật mình, sững lại :

Đột nhiên hiện về gương mặt quen thân ấy
Rối loạn nhanh, thoát lạ giữa dòng đời.

Em rõ ràng không có ở đây

Ai đó giống, mà lại không thể giống

Nhưng tôi vẫn muốn mãi mãi được giật
mình xúc động

Được thấy em nhiều ở chốn không em.

Tôi cắt đi những cái giật mình

Của một thời tôi yêu em kỳ lạ

Để đến sau này lỡ tôi chẳng còn gì để cho
em nữa cả

Tôi sẽ tặng em những cái giật mình.

NHỮNG CUỘC CHIA TAY VÀ TRỞ LẠI

Tân Hoài Dạ Vũ

Rất nhiều lần trước lúc ra đi
Một góc nhỏ, một khoảng trời xao xuyến
Và cơn gió trong mắt chiều hò hẹn
Thổi vào giấc mơ tôi suốt những đêm dài

Chúng ta đi qua những buổi mai
Qua những buổi trưa của một thời đã mất
Tiếng còi tàu ngừng lưng chừng tiếng hát
Thành hợp âm rồi ở cuối cuộc chia tay

Ngoài hai mươi, ngoài ba mươi ở chặng
đời này
Lại gặp nhau tình cờ, lại xa nhau rất vội
Phút ra đi em ngập ngừng không nói
Đã nói nhiều trong ánh mắt lưu tư

*Cái nắm tay bên cửa sổ toa tàu
Như nốt nhạc rơi bên ngoài đổ vỡ
Như thời gian rơi bên ngoài đổ vỡ
Kỷ niệm đầy vị ngọt của tương lai*

*Những dòng sông trôi đi, cuộc sống vẫn
còn dài
Cơn gió cũ qua rồi đời vẫn mát
Một góc phố, một khoảng trời xanh ngát
Lại đưa ta về trong mắt của tình yêu.*

NHỮNG NGÔI SAO

Nguyễn Quang Thiều

Ta không thể nuôi nhau bằng những ánh
sao trời

Anh nói vậy xin em đừng khóc
Những ngọn tóc em đang đổ xuống
ngực anh

Như những rễ cây bỏ buồn trong sỏi đá

Đêm nay là đêm thứ bao nhiêu rồi ta chẳng
còn biết nữa

Ta ôm nhau ngồi thờ trước sao trời
Những ngôi sao tuyệt vời nhưng anh
không tới được

Chẳng bao giờ anh hái được cho em.

Anh đã gọi em về, không nỡ để em đi
Em non bầy đàn trong từng sợ hãi
Em tựa vào anh, anh tựa vào cây đấng
Trái đất tựa vào những tinh tú thăm xa.

Đêm hoang sơ chỉ có đôi ta
Không cơm áo của nhà ngồi ôm nhau
rũn rẩy
Ta sẽ bắt đầu điều gì khi bình minh thức dậy
Đi về phía biển khơi hay trở lại rừng.

Trái đất đang ở đâu đêm nay một triệu năm
về trước
Hay của triệu năm sau gió bụi mưa vàng
Và ta nữa khổ đau cùng hạnh phúc
Ta là hai kẻ cuối cùng hay hai kẻ đầu tiên.
Đêm nay là đêm thứ bao nhiêu rồi ta chẳng
còn biết nữa
Ta như hai đứa trẻ non mềm vừa mới sinh ra
Với hơi thở của người vừa ốm dậy
Ta ôm nhau ngước mắt gọi sao trời.

NHỮNG PHÚT XAO LÒNG

Thuận Hữu

Có thể vợ mình xưa cũng có một người yêu
(Người ấy gọi vợ mình là người yêu cũ)
Cũng như mình thôi, mình ngày xưa
cũng thế
Yêu một cô, giờ cô ấy đã có chồng.

Có thể vợ mình vì những phút mềm lòng
Nên giấu kín những suy tư, không kể
về giấc mộng
Người yêu cũ vợ mình có những điều mà
mình không có được
Cô ấy không nói ra vì sợ mình buồn.

Mình cũng có những phút giây cảm thấy
xao lòng
Khi gặp người yêu xưa với những điều
vợ mình không có được

*Nghĩ về cái đã qua nhiều khi như nước trôi
Mình cũng chẳng nói ra vì sợ vợ buồn*

*Sau những lần nghĩ đầu đầu mình tương
vợ mình hơn*

*Và cảm thấy mình như người có lỗi
(Chắc vợ mình hiểu điều mình không nói
Cô ấy cũng thương yêu và chăm chút
mình hơn)*

*Mà có trách chi những phút xao lòng
Ai cũng có một thời để yêu và một thời
lẽ nhớ
Ai cũng có những phút giây ngoài công,
ngoài vợ.*

Đừng có trách chi những phút xao lòng !

NÓI VỚI ANH

Hoài Thu

Em khao khát một lần anh nghe được
Tiếng con tim em lặng lẽ thét gào
Hạnh phúc mảnh như dây đàn đứt sáu
Em chỉ ly góp nhặt những ngọt ngào

Dây tình nào không vài ba dấu nổi
Có nhiều đêm em ngơ ngẩn về nhà
Lặng lẽ úp mặt đau vào ngực gối
Nghe cơn cào dạt vị tháng ngày qua.

Chọn lựa khó gấp trăm lần rung động
Sống bên nhau chưa hẳn thuộc về nhau
Phát tương lai là vô vàn dấu hỏi
Sao anh có chưa chọn được câu nào ?

NỖI NIỀM

Trần Kim Hoa

Anh đến như ngày đến
Em đợi chờ từng giây
Từng phút, từng phút trở
Kim giờ không thêm quay.

Càng gần khi gặp gỡ
Ngày đến càng lâu hơn
Đêm dài bao trăn trở
Dằng dặc, dằng dặc chờ...

Quyển vở trên bàn đợi
Em cất lên giá rồi
Làm sao mà học nổi
Khi chiều như ngừng trôi !

Gió vào qua song cửa
Khẽ khàng tấm rèm bay
Khẽ khàng không chịu nổi
Thà gió đừng vào đây

Những sớm chiều trẻ nai
Chưa từng thấy bao giờ
Nắng cũng không thềm nắng
Mưa cũng chẳng thềm mưa

Trời mùa thu xanh ngắt
Sông mùa thu lững lờ
Ở bên ngoài lớp học
Con nhện vàng chẳng tơ...

NỢ

Nguyễn Ngọc Oánh

*Không vay mà nợ em rồi
Toan lên cân đối, suốt đời chẳng cân*

*Ước chi cứ được nợ nần
Để người đòi nợ ghé sân hàng ngày*

*Nợ tiền có trả có vay
Nợ tình càng trả càng đầy. Cực chưa..*

NƠI ẤY

Liêu Quang Ôi

Ở nơi ấy có một đôi mưa tím
Có con đường đất mịn mát chân đi
Ở nơi ấy có một rừng bưởi chín
Có người em bé nhỏ ngóng ta về

Tia nắng hạ sáng bừng trên lá cọ
Chìm chào mào ăn hạt dẻ mùa thu
Rơm khô ủ những quả hồng chín đỏ
Ngọn gió chiều, hoa nở trắng như mưa.

Ở nơi ấy, suối thành sông thành lũ
Xuyên qua rừng, ngập ướt cả bờ lau
Đèn nhện trâm tinh mơ em nhóm lửa
Sương mịn mù trước cửa, thấy em đâu

Gương mặt ấy, nụ cười bên lửa thắp
Quả dơi rừng trong nón để phần nhau
Ở nơi ấy vị măng vầu chẳng đắng
Củ sắn lùi ống nứa vẫn thơm lâu.

Hoa chẳng sớm và trái không quá muộn
Xuân không nhanh và đông chẳng kéo dài
Mỗi khóm lá hương rừng bí mật
Nắng đông vàng thung lũng tiếng ong bay

Tôi đã đi qua đường xa tít tắp
Bao mùa đông mùa hạ đã trôi qua
Bao cửa bể, xóm thôn, thành phố rộng
Một vùng quê nơi ấy ngỡ phai nhòa

Nếu em biết những gì tôi đã sống
Những buồn vui tôi đã có trong đời
Nếu em biết bây giờ tôi khác lắm
Buổi cùng em kiếm củi ven đồi ?

Người ta bảo cả em giờ cũng khác
Đã con bông con dất, nhớ chi tôi...
Có sao đâu : trái mùa thu vẫn thắm
Mây mùa thu vẫn trắng những chân trời

*Nếu em biết rằng tôi, tôi vẫn nhớ
Vẫn là con suối lữ của rừng xưa
Con tu hú dưới lùm hoa chuối đỏ
Ngọn lửa hôn em ủ giữa chiều mưa ?*

*Vẫn nguyên vẹn những quả rừng thơ dại
Đã dạy tôi biết chia ngọt sẻ bùi
Vầng trăng lớn mọc lên từ phía ấy
Ngọn gió rừng vẫn thổi giữa hồn tôi.*

4 - 1980

NƠI CON SÔNG

Ôi Quê

Anh trở về thành phố cổ xưa
Nơi con sông đang bạc màu nước lũ
Nơi dày lên một chiều sâu quá khứ
Của quê hương và của em, anh...

Vẫn sống trong hồn anh cái ngày ấy
trong lành
Em nón trắng trong chiều phố cũ
Em áo tím hong tóc dài đợi gió
Chuông nhà thờ một nhịp rộn-ràng ngân

Đổ nát rồi thành phố thuở chiến tranh
Anh tiếc nuôi thương từng con đường nhỏ
Như có máu trong màu hoa phượng đỏ
Rơi xuống đường từng mảnh đau thương

*Giấc mơ đêm thành phố vẫn y nguyên
Mỗi nét lượn mỗi dáng cao phố cũ
Em trinh trắng nụ cười hoa hồng nở
Mắt sao trời soi thấu trái tim anh*

*Anh trở về thương con nước sông dâng
Thương dĩ vãng qua rồi không trở lại
Em biệt biệt giữa mùa đông nắng ải
Lau trắng bay hiu hắt cuối triển sông*

*Nhớ và thương cứ vương vãi trên lòng
Tình thơ đại ai ngờ sâu - nặng thế
Năm tháng đi mà tình yêu vẫn ở
Mai cho dù tóc trắng với ngàn lau*

NÚI ĐÔI

Ôi Cao

Bảy năm về trước, em mười bảy
Anh mới đôi mươi trẻ nhất làng
Xuân Dục, Đồi Đông hai cánh lúa
Bữa thì em tối, bữa anh sang.

Lối ta đi giữa hai sườn núi
Đôi ngọn nên làng gọi núi Đôi
Em vẫn đùa anh : Sao khéo thế
Núi chồng núi vợ đứng song đôi.

Bỗng cuối mùa chiêm quân giặc tới
Ngõ chùa cháy đỏ những thân cau
Mới ngó lời thôi, đành lối hẹn
Đâu ngờ từ đó bất tin nhau.

Anh vào bộ đội, lên Đông Bắc
Chiến đấu quên mình năm lại năm
Mỗi bận dân công về lại hỏi
Ai người Xuân Dục, núi Đôi chăng ?

Anh nghĩ : quê ta giặc chiếm rồi
Trăm nghìn cầm uất bao giờ người
Mỗi tin súng nổ vùng đai địch
Sương trắng người đi lại nhớ người

Đồng đội có nhau thường nhắc nhớ
Trung du làng nước vẫn chờ trông
Núi Đồi bốt dựng kế ba xóm
Em vẫn đi về những bến sông ?

Náo nức bao nhiêu ngày trở lại
Lệnh trên ngừng bắn, anh về xuôi
Hành quân qua tắt đường sang huyện
Anh ghé thăm nhà, thăm Núi Đồi

Mới đến đầu ao, tin sét đánh
Giặc giết em rồi, dưới gốc thông
Giữa đêm bộ đội vây đồn Thừa
Em sống trung thành, chết thủy chung

Anh ngược nhìn lên hai dốc núi
Hàng thông, bờ cỏ, con đường quen

Nắng lui bỗng dưng mờ bóng khói
Núi vẫn đôi mà anh mất em !

Dân chợ Phù Linh ai cũng bảo
Em còn trẻ lắm, nhất làng trong
Mấy năm cô ấy làm du kích
Không hiểu vì sao chẳng lấy chồng

Từ núi qua thôn, đường ghềnh lồi
Xuân Dục, Đoài Đông cỏ ngút đầy
Sân biến thành ao nhà đổ chái
Ngõn ngang bờ bụi cánh dơi bay.

Cha mẹ dìu nhau về nhận đất
Tóc bạc thương từ mỗi gốc cau
Nửa gianh nửa mái lều che tạm
Sương nắng khuây dân chuyện xót đau.

Anh nghe có tiếng người qua chợ
Ta gặt mùa sau lúa sẽ nhiều
Ruộng thấm mồ hôi từng nhát cuốc
Làng ta rồi đẹp biết bao nhiêu !

Nhưng núi còn kia, anh vẫn nhớ
Oán thù còn đó, anh còn đây
Ở đâu cô gái làng Xuân Dục
Đã chết vì dân giữa đất này ?

Ài viết tên em thành liệt sĩ
Bên những hàng bia trắng giữa đồng
Nhớ nhau, anh gọi : em, đồng chí
Một tấm lòng trong vạn tấm lòng.

Anh đi bộ đội, sao trên mũ
Mãi mãi là sao sáng dẫn đường
Em sẽ là hoa trên đỉnh núi
Bốn mùa thơm mãi cánh hoa thơm.

PHÁC THẢO MỘT CÁCH NHÌN

(Gửi H.)

Như Ý

Trong tất cả những điều anh nghĩ về em
Chỉ có được một đôi điều chân thật
Nhưng cái chân thật đôi khi lại là điều
tội lỗi !

Anh muốn nói với em một điều thật giả dối
Để cho em tin hơn !

Người đi săn có thể đánh lừa con chim bằng
tiếng sáo

Lão coi vườn có thể đánh lừa con thú,
con muông bằng cái hình nộm mặt người.
Nhà nghệ sĩ đồ chơi có thể "đánh lừa"
trẻ thơ bằng đôi mắt cơ học mở to của
những con búp bê bằng nhựa !

Con người ta có thể đánh lừa nhau bằng cái
 dịu ngọt của ngôn từ
Như I-a-gô đã đánh lừa nhà vua để giết
 chết Ô-ten-lô^(*)
Nhưng con người ta không thể đánh lừa nhau
 bằng đôi mắt của chính mình.
Dẫu đôi mắt có thể giết chết những cuộc đời
 đang sống bình yên...

Trong đôi mắt ta sẽ gặp tất cả
Những buồn, vui, lo âu, giận dữ
Cái lịch lãm bên ngoài và cái giả dối
 bên trong
Nghĩa mẹ cha và tấm lòng bè bạn
Và tất cả những gì chẳng tiện nói ra
Trong mắt mỗi người đều có^(**).

*Ôi ! đôi mắt của em
giữa ngồn ngang bao điều thật giả
Anh vẫn cháy một niềm tin kỳ lạ
Đôi mắt em chẳng nỡ đánh lừa anh.*

(*) Tục ngữ có câu : "Nói thật mất lòng, Mật ngọt chết ruồi".

(**) Liên tưởng cái biên từ phim *Ôtenlô*.

(***)Ta vẫn nghe nói : Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn.

PHẢI NÓI

Xuân Diệu

"Yêu tha thiết, thế vẫn còn chưa đủ ?

"Anh tham lam, anh đòi hỏi quá nhiều.

"Anh biết rồi, em đã nói em yêu;

"Sao vẫn nhắc một lời đã cũ ?"

- Yêu tha thiết, thế vẫn còn chưa đủ,

Nếu em yêu mà chỉ để trong lòng;

Không tỏ hay, yêu mến cũng là không

Và sắc đẹp chỉ làm bằng cẩm thạch.

Anh thèm muốn vô biên và tuyệt đích,

Em biết không ? Anh tìm kiếm em hoài.

Sự thật ngày nay không thật đến ngày mai...

Thì ân ái có bao giờ lại cũ ?

Yêu tha thiết, thế vẫn còn chưa đủ,

Phải nói yêu, trăm bận đến nghìn lần;

Phải mặn nồng cho mãi mãi đêm xuân,

Đem chim bướm thả trong vườn tình ái,

Em phải nói, phải nói, và phải nói :
Bằng lời riêng nơi cuối mắt, đầu mày.
Bằng nét vui, bằng vẻ thẹn, chiều say,
Bằng dấu ngà, bằng miệng cười, tay riết,
Bằng im lặng, bằng chỉ anh có biết !
Chờ nhất là em chờ lạnh như đông,
Chờ thản nhiên bên một kẻ cháy lòng.
Chờ yên ổn như mặt hồ nước ngủ.

Yêu tha thiết, thế vẫn còn chưa đủ.

PHỐ BUỒN

Hồ Văn Phú

Em có nhớ góc phố buồn u tối,
Ta thường qua, lặng lẽ, bước thẫm trầm
Nhạc dang dở than nỗi đời rắc rối
Không gian thẫm dăng nhẹ hương hoàng lan

Yêu đến đổi. Lòng cũng buồn đến đổi.
Nói hoài rồi. Cẩn lắm, phút lặng im.
Hơi thở nhẹ lẫn mùi hoa bổi rồi
Dáng em đi, tóc xoã, phủ vai mềm.

Phố u tối. Tình yêu không lối thoát,
Lòng chơi vơi theo chiếc lá thu buông.
Đêm Hà Nội. Hai người. Hai cái bóng
Nhạc tắt rồi, giai điệu vẫn còn vương.

Anh đếm được những bước chân quanh quẩn
Đang dần vào những lối hẹp mé cung
Phố u tối. Những nỗi buồn thẫm thẫm
Cắm sâu vào ván - gỗ - đời - mình.

QUÊ HƯƠNG

Giang Nam

Thuở còn thơ ngày hai buổi đến trường,
Yêu quê hương qua từng trang sách nhỏ:
"Ai bảo chăn trâu là khổ"
Tôi mơ màng nghe chim hót trên cao.
Có những ngày trốn học
Đuổi bướm cạnh cầu ao
Mẹ bắt được...
Chưa đánh roi nào đã khóc !
Cô bé nhà bên
Nhìn tôi cười khúc khích...
Cách mạng bùng lên
Rời kháng chiến trường kỳ
Quê tôi đầy bóng giặc
Từ biệt mẹ tôi đi
Cô bé nhà bên - (có ai ngờ !)
Cũng vào du kích
Hôm gặp tôi vẫn cười khúc khích
Mắt đen tròn (thương thương quá đi thôi !)

Giữa cuộc hành quân không nói được một lời
Đơn vị đi qua, tôi ngoái đầu nhìn lại...
Mưa đầy trời, nhưng lòng tôi ấm mãi...

Hòa bình tôi trở về đây
Với mái trường xưa, bãi mía, luống cày
Lại gặp em
Thẹn thùng nép sau cánh cửa...
Vẫn khúc khích cười khi tôi hỏi nhỏ
Chuyện chồng con (khó nói lắm anh ơi !)
Tôi nắm bàn tay nhỏ nhắn, ngậm ngùi
Em vẫn để yên trong tay tôi nóng bỏng...

Hôm nay nhận được tin em
Không tin được dù đó là sự thật !
Giấc bản em rồi, quãng mát xác
Chỉ vì em là du kích, em ơi !
Đau xé lòng anh, chết nửa còn người !

Xưa yêu quê hương vì có chim có bướm
Có những ngày trốn học bị đòn roi...
Nay yêu quê hương vì trong từng nắm đất
Có một phần xương thịt của em tôi.

RA CỬA

Trình Đường

Biết chắc không có em
Anh vẫn đi ra cửa
Tay cầm nắm đấm xoay
Mắt run theo tay mở

Cái gì sau cánh cửa ?
- Một khoảng trống mông mênh
Anh đứng vào khoảng trống
Vẫn không phải là em

Chiều nay sau cánh cửa
Khoảng trống lại gọi anh
Không cưỡng được lòng mình
Anh lại đi ra cửa...

SÀ PA

Quê Duy Thông

Sương mờ trời, sương mờ trời
Em đi hư ảo một trời Sà Pa
Chênh vênh phiên chợ Bắc Hà
Khăn piêu, yếm đỏ để mà chia phôi

Thế rồi thôi, thế rồi thôi
Em về dốc vắng tôi lui phố phường
Tôi gác hẹn , trứa góc đường
Quen nhau một buổi nhớ thương được nào

Lạ lòng sao, lạ lòng sao
Đời tôi có một cảnh dào trong sương.

SAO KHÔNG LÀ...

Cao Xuân Sơn

Rung xuống trái còn xanh
là tại trời bão nổi
Chiếc lá vàng lìa cành
là mùa thu cổ lỗi

Sông cạn dòng nước chảy
tại đất nhiều bể dầu
Trăng khuyết vệt đỉnh đầu
tại trời đêm nguyệt thực

Tất cả đều hiểu được
duy chỉ có điều này:
- Sao không là ai khác
mà em - vừa chia tay?

SINH NHẬT

Trần Kim Hoa

Khi hoa nở trên bàn chờ anh tới
Em đã thêm một tuổi ve sầu
Nắng đã trút ngàn yêu vào hoa phượng
Mưa không dừng đã tạt xuống bên thềm

Khi em đếm tuổi mình bằng lá rụng
Lại đón anh bằng hoa nở nồng nàn
Mây ngổn ngang ngày hạ trắng dành riêng
Thêm một chút hồ nghi thành điều dừng

Để hiểu một lời yêu chừng quá muộn
Tóc không xanh thêm như thớ ấy hẹn hò
Ngày anh đến ngày em chưa kịp biết
Yếu ớt trái tim mình trước lối rẽ về thu...

Thôi đã trót yêu em trong giá buốt
Lẽ nào anh chỉ khẽ chạm tới mùa
Hoa đã nở cho em ngày hạnh phúc
Nào phải lỗi tại ai khi buồn vắng theo về

SÔNG THAO

Nguyễn Duy

Sông Thao thêm một lần tôi tắm
Thêm một lần tôi đến để rồi đi
Gió cứ thổi trống không ngoài bãi vắng
Tôi nhìn em để không nói năng gì
Tôi gửi lại đây cái buồn vô cớ
Để mang về cái nhớ bằng quơ
Xin chờ hỏi tại làm sao như vậy
Tôi vốn không rành mạch bao giờ
Em đưa tiễn bước chân gìn giữ lắm
Hạt mưa dùng dằng ngọn cỏ ven đê
Yêu mến à xin đừng buồn em nhé
Dòng nước trôi đi, hạt nước lại rơi về...

1980

SỰ TÍCH CỘT THU LÔI

Bùi Chí Vinh

Không hề cháy thịt da
Vây mà thân thể tan ra dễ dàng
Lặng yên hết hệ tuần hoàn
Chỉ còn lại giữa trần gian hai người
Chỉ nghe môi thật là môi
Mắt thật là mắt có lời bên trong
Đáng gì cái lạnh mùa đông
Gió càng mang rét càng hồng má thêm
Một người nhỏ nhẹ: xưng em
Mở đầu tiếng sét có tên Ái Tình
Bầu trời đột ngột bình minh
Chôn chân anh đứng một mình... thu lôi !

TÀ TRẢ CHO EM MƯỜI SÁU TUỔI

Nguyễn Sĩ Đại

Ta trả cho em mười sáu tuổi
Nơi đám mây như trang giấy học trò
Dòng mực biếc trôi xanh màu viễn xứ
Khung trời nào cũng nở mấy ngàn hoa.

Ta trả cho em mười sáu tuổi
Mỗi băng khuâng khi nhớ một tên người
Mùa xuân ngọt, mùa đông cũng ngọt
Khi một mình thì gọi ánh mắt ời !

Ta trả cho em mười sáu tuổi
Ta thả buông một thoáng buồn xa
Nghĩ về bạn thấy mình như có lỗi
Cánh hoa rơi thấp thỏm trước hiên nhà...

Ta trả cho em mười sáu tuổi
Những gì xưa hoá chặt chội mắt rồi
Ta trả cho em mười sáu tuổi
Bàn chân đi xé xích cả chân trời !

Ta trả cho em mười sáu tuổi
Xếp hàng trang chỉ kỷ niệm chặt dây
Làng với phố, bạn xưa, trường lớp cũ
Tuổi thơ ghi ấm áp một vòng tay !

Nào ai biết sau miễn hai mươi tuổi
Bước vào đời đâu cũng gặp phục binh
Mong cái chết như một điều cứu rỗi
Trời pha lê hát võ dưới chân mình.

Thì đây em, ta trả lại vòm xanh
Gìn giữ được sau rất nhiều bão tố
Ta trả cho em những đường chiều hoà đỏ
Rơi như mưa trên áo trắng học trò

Ta trả cho em một tuổi mùa thu
Hương cốm mới, lá sen lần thứ nhất
Trả mười ngón tay thừa lùa mái tóc
Soi mắt nhìn, lấp lánh ánh sao đêm.

Ta trả cho em chiếc lá non mềm
Môi run rẩy những điều không thể nói
Ta trả cho em cả những điều nồng nức
Hương thời gian mà giữ ngực trắng đầy.

Ta trả cho em mùa hạ của nồng say
Triền sông ngát, Trương Chi chiều đứng hát
Ngàn sao cháy làm sao mà chịu được
Ước ao đành khóc lẫn với mưa ngâu !

Ta trả cho em cả sợi bạc trên đầu
Chờ đợi mãi, bao nhiêu là nước chảy
Còn tất cả khi em vừa kịp tới
Tan hết vào mười sáu tuổi, vầng trăng...

TẠI SAO MÌNH GẶP NHAU

Phạm Thị Ngọc Liên

Nếu em đừng gặp anh
Đêm sẽ không thao thức
Hơi thở đầy lồng ngực
Khởi rộn ràng nôn nao

Thế mà cứ gặp nhau
Mình như cành gặp lá
Một chút gì keo sơn
Giữ đời ta ở đó
Một chút gì như lụa
Buộc đời ta vào nhau

Ngày ấy anh ở đâu
Ngày em còn mất biết
Hồn em còn đầy sao
Môi ngọt lời hò hẹn
Tình yêu như tiếng sét
Nếu như mình gặp nhau

Nếu như mình gặp nhau
Thơ sẽ thành thuyền nhỏ
Hồn anh về đậu đó
Yên tĩnh suốt mùa yêu

Nếu như mình gặp nhau
Anh sẽ đẩy thác mắc
Sao có loài sen trắng
Nở đầy kênh rạch anh

Sao có chùm nho xanh
Lảng lơ vờn miệng cười
Sao có em bên mình
Nhỏ như là túi áo
Lớn như là bà tiên...
Muốn quên mà không quên
Ngỡ hồn mình quá chật...

Ngày ấy anh ở đâu ?
Em thôi là thiếu nữ
Sao mình còn gặp nhau.

TẶNG NGƯỜI HÁT DÂN CA

Lê Nhật Kỳ

Bởi vì em mặc áo dài nên tôi ngỡ đêm nay
mình gặp Huế. Em mát lành như dòng Hương
Giang. Cây xanh mát bãi bờ
Cồn Hến. Vỹ Dạ mùa này ngọt lành hoa trái.
Câu thơ Hàn bao bọc giục lòng ta. Nhớ khói
xi măng trắng trời Long Thọ. Núi Ngự Bình
mặc áo tím hoàng hôn. Chuông chùa Thiên
Mụ ngân nga rơi vào nỗi nhớ. Sông Hương
chảy một đời không tới biển. Huế trong tôi là
một chiếc áo dài.

Bởi vì em hát khúc dân ca. Nên tôi nhớ
tôi thương đất nước con người. Câu quan họ
nhắc ngày về Hội Lim. Người niu áo để thơ
đi không dứt. Sông Thương bên lở, bên bồi
nửa đục nửa trong. Người đi hội mùa xuân
kín bển. Tôi ngỡ những con thuyền chỉ có chở
dân ca.

Đây khúc ruột miền Trung nặng tình đất nước. Cầu Nam ai tề tái đất trời. Người lên núi và người xuôi phía biển. Ngàn năm sau còn nhớ đất Kinh Đô. Nhớ giọng hò loang bờ sông man mác. Giọng ngân dài mãi hút giữa trời khuya. Ở với Huế mà tôi chưa hiểu Huế. Tâm sự cha ông còn mãi nước non này.

Mùa thu thả chiếc lá vàng. Mẹ thả lời ru vào giấc ngủ. Đất trời Nam Bộ mênh mông. Qua bao mùa nắng, mùa mưa, con triều lên, con nước xuống. Chúng con lớn lên từ bàn tay của mẹ. Mẹ thân yêu, mẹ làm sao biết được. Đêm nay ngồi nghe hát dân ca. Con của mẹ lại nhớ về lòng mẹ.

Cám ơn đất trời đã sinh ra lời ca. Để đêm nay trước bao người em hát. Đất nước thêm một lần nồng mặn trong tôi.

Cám ơn đất nước đã sinh ra lời ca, sinh ra em để tôi yêu thêm người đứng hát.

TÂM HỒN

Song Hào

Bao giờ anh đau khổ
hãy tìm đến với em
(chút hương đời dịu ngọt
hoà trong mảnh thơ riêng)

Đâu chỉ có mùa xuân
mới vàng hoa rực rỡ
đâu chỉ riêng mặt trời
xua tan đi giông tố

Bao giờ anh đau khổ
hãy tìm đến với em
lòng anh còn bóng đêm
em sẽ làm tia nắng

Vườn nhà em đầy hoa
hương thơm và trái ngọt
mái nhà em dịu mát
đằm thắm và bao dung

Mặt đất còn gai chông
bầu trời còn mưa gió
bao giờ anh đau khổ
hãy tìm đến với em

TÂM SỰ VỚI THỊ KÍNH

Kim Anh

Thời chúng tôi chẳng có chị đầu
Sự nhẫn nhịn đến thành tiên hoá Phật
Nổi oan ức chất chồng, chồng chất
Vẫn bình yên gõ mõ, áo sòng nâu

Thời chúng tôi chỉ có những Thị Mầu
Và những cô gái táo tợn nhiều hơn thế
Chẳng phải đợi táo sân đình rụng nữa
Họ tự giành trên cây mận máu tứa gai cào

Ông bà xem chèo thương nhiều cho
Thị Kính

Còn chúng tôi thấy tức bởi chị hiền
Người xưa cười Thị Mầu sàm sỡ
Chúng tôi vui xem lời là mắt tình

Sơ với Mầu, Kính thiệt thời biết mấy
Bị dấy xô không làm chủ đời mình

Máu sắc sảo nên muốn gì bạo nấy
Thời đại nào cũng chẳng chịu hoá
nạn nhân.

Khát hạnh phúc Máu vấy vùng phá luật
Còn Kinh đau chấp nhận dịu hiền
Máu tung hoành ngạo cười nơi thiền Phật
Kinh cúi đầu gõ mõ với tụng kinh

Thời chúng tôi có bao phụ nữ chờ chồng
Nhưng không một ai rời gia đình khi
hạnh phúc
Không có ai xa chồng vì nỗi lòng sân sóc
Nên Thị Kính ơi, người chỉ của vở chèo.

THÀNH PHỐ TÌNH YÊU VÀ NỖI NHỚ

Nguyễn Nhật Anh

Hàng me xanh ngắt
Có tự bao giờ
Mà nay đứng đó
Cho em làm thơ

Con đường ta qua
Đến nay bao tuổi
Em qua trăm buổi
Em lại nghìn lần
Sao còn bối rối
Khi anh cầm tay.

Bầu trời hình vuông
Nằm trên cao ốc
Mặt trời đứng nấp
Sau những mái nhà
Để dành bóng mát
Cho người đi xa.

Em ơi, làng tôi
Nghe thành phố thở
Bằng tiếng sóng vỗ
Dưới những thân tàu
Bằng hương rừng già
Trên vai bộ đội
Bằng hương đồng nội
Thanh niên xung phong
Bằng mùi dầu xả
Bằng bao tiếng động
Âm thanh cuộc sống
Gõ đều ngày đêm

*Anh đi cùng em
Qua trăm góc phố
Lòng chẳng hề quên
Từng viên đá nhỏ.*

*Nay chiến trường xa
Dẫu nhiều gian khổ
Trái tim thành phố
Vẫn đập trong người
Như là cuộc sống
Như là tình yêu
Như là nỗi nhớ
Suốt đời mang theo*

THÀNH THỰC

Tuyết Nga

Không thể nói là em không hồn dôi
khi anh qua ngõ nhà em như mọi khách
qua đường
không thể nói là em không hạnh phúc
khi giữa bạn bè em có thêm anh

Nhưng ngày mai
xin tha lỗi cho em
ngày mai... ngày mai như bờ dòng sông lạ
biết cát trắng, đồng xanh hay vách đá ?
con thuyền trôi dăng dặc những miền quê.

Có thể rồi chỉ còn là ảo giác mà thôi
cái màu trắng đêm ấy
cả nụ cười
cả những lời đã nói
có thể chỉ còn là ký ức xa xôi.

Nếu phải già từ
nếu không thể cùng nhau
em sẽ ngang qua đời anh, như đã ngang qua
tuổi mình mười tám
dẫu qua đi mọi nắng chiều, gió sớm
năm tháng vẫn làm thành tuổi cuộc đời ta.

8-1987

THÊM MỘT

Trần Hoà Bình

Thêm một chiếc lá rụng
Thế là thành mùa thu
Thêm một tiếng chim gù
Thành bài mai tình khiết

Dĩ nhiên là tôi biết
Thêm một - lắm điều hay
Nhưng nà tôi cũng biết
Thêm một - phiền toái thay

Thêm một lời đại dột
Tức thì em bỏ đi
Thêm một chút lắm lì
Thế này em cũng khóc

Thêm một người thứ ba
Chuyện tình thêm dang dở
Cứ thế một lời hứa
Lại một lần khả nghi

*Nhận thêm một thiệp cười
Thấy mình lẻ loi hơn
Thêm một đêm trăng tròn
Lại thấy mình đang khuyết*

*Dĩ nhiên là tôi biết
Thêm một - lắm điều hay.*

THÌ ANH LẠI SỢ

Phạm Đức

Anh đã mất em
lẽ ra là được
Anh chẳng có em
lẽ ra có được

Bởi vì cần nói
với em một lời
Thì anh lại sợ
âm thầm nuốt trôi

Bởi vì cần đến
tìm em trước nhà
Thì anh lại sợ
đứng nhìn từ xa

Bởi vì cần hiểu
những lời lạnh yên,
Thì anh lại sợ
cái điều anh tin

*Thế là hoa nở
khi mùa nở hoa
Thế là xuân đến
khi mùa đông qua*

*Và anh chẳng kịp
nói ra một lời
Và anh giữ lại
nỗi lòng chơi vơi...*

THƠ TÌNH NGÀY KHÔNG ANH

Hà Thị Hải Yến

Mới giận hờn mùa thu đã xa xôi
Em ngẩn ngơ trước cây bàng lá đỏ
Bao tâm tư nghẹn từng sợi gió
Mưa đọng mùa đông trên môi em

Trong mệnh mòng tình lặng của đêm
Kỷ niệm chẳng chịu yên cứ tìm về nhức nhối
Đâu hạnh phúc - khổ đau, đâu tình yêu -
lắm lời
Để một thời nồng nức hát tình ca ?

THIÊN THẦN

Nguyễn Trọng Tạo

*Em mười chín tuổi nghìn năm trước
sao đến bây giờ mới hai mươi
môi mềm, ngực nõn, vòng tay xiết
anh là đá tảng cũng tan thôi !*

*Cứ ngỡ một lần cho đỡ khát
nào ngờ mùa ngải lủ trời xanh
nghìn sau gặp lại... em hăm một
môi, ngực, vòng tay vẫn thiên thần.*

THƠ TÌNH CHO BẠN TRẺ

Xuân Quỳnh

Vẫn còn đường, vật cở tuổi mười lăm
Mặt hồ rộng, gió đùa qua kẽ lá
Lời tình tự trăm lần trên ghế đá
Biết lời nào giả dối với lời yêu...

Tôi đã qua biết mấy buổi chiều
Bao hồi hộp, lo âu và hạnh phúc
Tôi trần trở nhiều đêm cùng hoa cúc
Đợi tiếng gà đánh thức sự bình yên

Dòng sông này, bãi cát, cánh buồm quen
Hoa lau trắng muốt một thời quả khứ
Tôi đã đi đến tận cùng xứ sở
Đến tận cùng đau đớn, đến tình yêu

Buổi chiều này sắc số như thêu
Muôn màu áo trong hoàng hôn rạng rỡ

Bàn tay ấm, mái tóc mềm hương xõa
Ánh mắt nhìn như chớp vá vô biên:
Chẳng có thời gian, chẳng có không gian
Chỉ có tuổi trẻ, chỉ tình yêu vĩnh viễn

Người mới đến những nơi tôi từng đến
Lại con đường vạt cỏ tuổi mười lăm
Lại hàng cây nghe tiếng thì thầm
Lời thành thật, đôi lứa trên ghé đá...

"Nào hạnh phúc, nào là đổ vỡ"
Tôi thấy lòng lo sợ không đâu
Muốn giải bày cùng ai đó đôi câu
Về tất cả những gì rồi sẽ trái
Mong rút ngắn dặm đường xa ngái
Để cho người tôi đích bất gian truân

Bao khổ đau, sung sướng đời mình
Xin tặng bạn làm bước thang hạnh phúc
Nhưng tôi biết chẳng giúp gì ai được
Những vui buồn muôn thủa cứ đi qua

THƠ TÌNH NGÀY KHÔNG EM

Trần Nhuận Minh

Nếu biết rằng sẽ chẳng gặp lại nhau
Anh đã chẳng buộc em bao tội lỗi
Em đứng lặng mặt úp vào bóng tối
Khổ thân em có nói được gì đâu

Nếu biết rằng sẽ chẳng gặp lại nhau
Anh đã chẳng hẹn em đêm ấy nữa
Để quá khứ chỉ còn là thương nhớ
Và tương lai ít ra cũng ngọt ngào

Nếu biết rằng sẽ chẳng gặp lại nhau
Anh đã chẳng trách em yêu người khác
Điều đơn giản bây giờ anh mới biết
Thì em xa

Em đã quá xa rồi...

THƠ VIẾT Ở BIỂN

Hữu Thịnh

Anh xa em
Trăng cũng lẻ
Mặt trời cũng lẻ
Biển vẫn cậy mình dài rộng thế
Vắng cánh bướm một chút
đã cô đơn.

Gió không phải là roi mà vách núi phải mòn
Em không phải là chiếu mà nhuộm anh
đến tím

Sóng chẳng đi đến đâu
nếu không đưa em đến.

Dù sóng đã làm anh nghiêng ngả
Vì em.

THỜI HOA ĐỎ

Thanh Tùng

Dưới màu hoa như lửa cháy khát khao
Anh nắm tay em bước dọc con đường vắng
Chỉ cố tiếng ve sôi chẳng cho trưa hè
yên tĩnh

Chẳng chịu cho lòng ta yên
Anh mãi mê vẽ một màu mây xa
Vẽ cánh bướm bay qua ô cửa nhỏ
Vẽ cái vẻ thần kỳ của ngày xưa
Em hát một câu thơ cũ
Cái say mê của một thời thiếu nữ
Mỗi mùa hoa đỏ vẽ
Hoa như mưa rơi rơi
Cánh mỏng mảnh tan tác đỏ tươi
Như máu ứa một thời trai trẻ
Hoa như mưa rơi rơi
Như tháng ngày xưa ta đại khờ
Ta nhìn sâu vào mắt nhau
Mà thấy lòng đau xót

Trông câu thơ của em anh không có mặt
Câu thơ hát về một thời yêu đương tha thiết
Anh đau buồn mà chỉ tiếc
Em không đi hết những ngày đắm say
Hoa cứ rơi ồn ào như tuổi trẻ
Không cho ai có thể lạnh tanh
Hoa đặt vào lòng ta một vết đỏ
Như vết xước của trái tim
Sau bài hát rồi em lặng im
Cái lặng im rực màu hoa đỏ
Anh biết mình vô nghĩa đi bên em
Sau bài hát rồi em như thế
Em của thời hoa đỏ ngày xưa
Sau bài hát rồi anh cũng thế
Anh của thời trai trẻ ngày xưa.

THUYỀN VÀ BIỂN

Trần Quỳnh

Em sẽ kể anh nghe
Chuyện con thuyền và biển

"Từ ngày nào chẳng biết
Thuyền nghe lời biển khơi
Cánh hải âu, sóng biếc
Đưa thuyền đi muôn nơi

Lòng thuyền nhiều khát vọng
Và tình biển bao la
Thuyền đi hoài không mỏi
Biển vẫn xa... còn xa

Những đêm trăng hiền từ
Biển như cô gái nhỏ
Thăm thẳm giải tâm tư
Quanh mạn thuyền sóng vỗ

Cũng có khi vô cớ
Biển ào ạt xô thuyền
(Vì tình yêu muốn thử
Có bao giờ đứng yên ?)

Chỉ có thuyền mới hiểu
Biển mệnh mang nhòng nào
Chỉ có biển mới biết
Thuyền đi đâu, về đâu.

Những ngày không gặp nhau
Biển bạc đầu thương nhớ
Những ngày không gặp nhau
Lòng thuyền đau - rạn vỡ
Nếu từ giờ thuyền rời
Biển chỉ còn sóng gió"

Nếu phải cách xa anh
Em chỉ còn bão tố.

TIẾP NỐI

Lê Tếch Anh

Và anh đã khai sinh ra em lần cuối
Bằng tình yêu giản dị nhất trên đời
Em hạnh phúc thấy mình trong treo lại
Nước mắt trào mẫn ăm bờ môi

Nếu có thể cầu mong anh tha lỗi
Những phút giây nồng nức qua rồi
Cộng rơm vàng đốt cháy mình hoang dại
Tự tro tàn cố tích lại sinh sôi.

Kỷ niệm ơi xin gửi cánh chim trời
Uống cạn nốt vì sao đơn độc
Đêm trăm buồng phía hành lang hắt tối
Tận cùng anh rộng lượng đón em về.

TÌNH LAU

Trương Hữu Lợi

Chân vừa chạm khẽ bờ lau
Hoa se sẽ tím, e màu phôi phai
Chiều buông sương phủ mờ vai
Bâng lâng như nhấp thiên thai đợi chờ
Lơ phơ như thực như mơ .
Chim xanh mỗi cánh ngân nga giữa đường
Lau rùng giọt vấn giọt vương
Nhòa trắng trắng nổi chán chường
lòng ai?
Trời cho vài giọt sương mai
Thương đôi cánh vô khát hoài nguồn yêu
Tình lau vạn nỗi phiêu diêu
Ngày với, chuông thả trắng chiều...
gọi nhau.

TÌNH KHÚC

Hồng Thanh Quang

Nửa vầng trăng vỡ rụng giữa đời người
Anh cũng không nghĩ rồi em sẽ đến
Cũng không nghĩ qua ống đồng, nước, lửa
Anh cuối cùng còn lại mình em.

Không định cho nhau hạnh phúc,
Cũng không đành gây tai họa cho nhau
Đã cách mấy ngàn cây, đã lệch gần
trăm tháng
Đã tiêu hao tất cả những duyên đầu

Sao gặp gỡ để một lần em hát
Khúc bi ca những ước vọng không thành
Sao gặp gỡ để một lần anh khóc
Nỗi cô đơn suốt tuổi xuân mình ?

Giờ thì chẳng thể ai ngăn nổi
Ngọn lửa kia thiêu đốt cả thiên đàng.

Những niềm vui, những nỗi buồn sắp sẵn
Trong phút giây bỗng hoá tro tàn.

Ta sống lại thuở vàng trắng mười bốn
Run rẩy cùng tin ở ngày mai,
Sau muôn vạn lỗ làng ta mới hiểu
Nghĩa tình yêu giản dị nhường này.

Ta mới biết nụ hôn nơi cực lạc
Không bao giờ chỉ ngọt ngào thôi,
Mới nâng niu từng mảnh vàng trắng vỡ
Thấp thành sao an ủi bầu trời.

May hay rủi ta đã qua được dốc
Thôi những gì chìm khuất bên kia
Em rạng rỡ giữa vòng tay da diết
Ngực anh sao rất bỏng đảm đìa...

TÔI YÊU EM

Hoàng Cát

Tôi yêu em - tôi đã yêu em
Và tôi đã hôn em trong hương gió
Em bình dị, mà âm thầm sức lửa
Toả nồng say cho trái tim tôi

Từ đây, đời tôi hết đơn côi
Có em - tôi trở thành giàu có -
Mây của tôi, nắng gió của tôi
Tiếng chim hót, cũng của tôi tất cả

Thì mặc kệ - cứ yêu, dù nghiệt ngã,
Có thể tràn. Và cay đắng chia ly
Có thể đến, bất kỳ trong khoảnh khắc
Tôi yêu em - Em đừng hoài nghi...

Em đừng hoài nghi khi tôi im lặng
Ngồi bên em như đứa trẻ lười lảm

Ấy là khi nỗi niềm say đắm
Dâng trong tôi, hoá thành chuỗi lời câ.

Tôi yêu em, tôi yêu trong tim
Tôi thao thức - mà nào em có biết !
Tôi yêu em cho đến ngày tôi chết
Tôi sẽ mang hình em vào cõi vô cùng ...

Suốt một đời - Em có hiểu không ?

"TỔNG BIỆT HÀNH" TÂN BIÊN

Phương Lưu

Đưa người đưa chỉ ra sân ga
Trở về e thấy sóng trong nhà
Tối chiều đâu nắng mà vàng vọt
Chỉ thoáng tà dương ngược Hải - Hà

Ga Hải Phòng một chiều đông

TRÁI MÙA

Nguyễn Thị Hồng Ngọc

Không phải mùa thu sao cỏ cúc
Vàng thơm cả một góc trời chiều ?
Không phải mùa hè sao cỏ nắng ?
Cây đổ lâu rồi, gió vẫn reo...

Tình ta cũng lạ như trời đất
Trái chín, hoa thơm chẳng đợi mùa
Ngày nào cũng thấy đầy vơi thế
Người ơi bỏ mắt những mong... chờ...

TRO TÀN QUÁ KHỨ

Lê Quang Trung

Lả tả bay trên thành phố đông người
Tro quá khứ tình yêu em đã đốt
Cái quá khứ không đem mà ăn được
Nhưng con người lại chẳng thể quên

Dẫu bây giờ không được nắm tay em
Mắt trong mắt như cái thời lửa cháy
Nhưng hãy lọc trong tàn tro đen ấy
Có những diều đứt mãi chẳng thành tro.

TUYẾT

Ôi Duy Thông

Trắng tờ trời
Trắng bột đá
Trắng như...
Mây bong ra lá tả rơi về đất
Cành thông nặng mảnh trời khuya khoắt
Đất trắng ngần
Đất không thật em đâu

Anh vạch một lối đi nguệch ngoạc về em
Xóa đi triệu dấu chân, in dấu chân duy nhất
Tuyết đa cảm
Và anh nhàu nát
Trên nẻo đường chơi với tới bình yên

Chạm gốc cây dưới lớp tuyết mềm
Người giá lạnh thương về nơi giá lạnh
Anh hiểu vì sao mỗi bông tuyết mảnh
Mang một mặt trời nhỏ xiu lúc hừng đông.

TỰ HÁT

Quân Quỳnh

Chẳng đợi gì em ước nó bằng vàng
Trái tim em anh đã từng biết đầy
Anh là người coi thường của cải
Nên nếu cần anh bán nó đi ngay

Em cũng không mong nó giống mặt trời
Vì sẽ tắt khi bóng chiều đổ xuống
Lại mình anh với đêm dài cảm lạnh
Mà lòng anh xa cách với lòng em

Em trở về đúng nghĩa trái tim
Biết làm sống những hồng cầu đã chết
Biết lấy lại những gì đã mất
Biết rút gần khoảng cách của yêu tin

Em trở về đúng nghĩa trái - tim - em
Biết khao khát những điều anh mơ ước
Biết xúc động qua nhiều nhận thức
Biết yêu anh và biết được anh yêu

Mùa thu nay sao bão mưa nhiều
Những cửa sổ con tàu chẳng đóng
Đài đồng hoang và đại ngàn tối sẫm
Em lạc loài giữa sâu thẳm rừng xanh

Em lo âu trước xa tập đường mình
Trái tim đập những điều không thể nói
Trái tim đập cồn cào cơn đói
Ngọn lửa nào le lói giữa cô đơn.

Em trở về đúng nghĩa trái - tim - em
Là máu thịt, đời thường ai chẳng có
Vẫn ngừng đập lúc cuộc đời không còn nữa
Nhưng biết yêu anh cả khi chết đi rồi.

VÍ DẦU...

Phạm Đức

Ví dầu ngọn lửa hắt hiu
Thì anh nhen nhúm, lửa chiều gió mưa
Thì anh đóm mồi, củi khô
Thì anh gương nhẹ đợi chờ lửa lan

Ví dầu ngọn lửa lụi tàn
Thì anh gom góp chút than cuối cùng
Thì anh chịu chất đống hồng
Tìm trang viết, nhóm bập bùng say mê

Ví dầu than lụi, trời khuya
Nhật thên tro bụi, náo nức nhân duyên
Thì anh nhật giữa lãng quên
Những than đen của lửa thiêng năm nào

Ví dầu thế nào, thế nào
Vẫn tin còn lửa rì rào trong than

VỊ ĐẮNG CAY TRONG CÁNH HỒNG MÀU ĐỎ

Tặng sinh viên khoa Ngữ văn K18

Như Ý

Sao không gửi cho anh khúc hát những
đồng sông
Hay giai điệu mùa đông của những
cánh rừng tuyết phủ
Em lại gửi cho anh một cánh hồng màu đỏ
Có một ít đắng cay lẫn chen trong
hàng chữ ngọt ngào

Cuộc đời ai chẳng đi qua những
tháng năm lỡ cỡ
Em chẳng phải đùa anh làm gì như thế
Cứ gửi cho anh cái buồn bã hào hoa
của những cánh huệ trắng
Thoang thoảng hương đưa
cho thanh thản cuộc đời.

Hà Nội - Tháng 7

VĨ CẨM

Tặng H.

Quo Xuân Sơn

Thôi em, ghĩm lại bão bùng
Tiếng đàn đã thút nghẹn lồng ngực đêm
Van đôi tay - phút im lìm
Nhấn thêm phím nữa chết chìm nhau đây

Một ngờ
năm bảy đại ngàn
Mười phương hồn
chín phương dây vĩ cầm

VIẾT CHO NGÀY MỠI YÊU

Bùi Kim Anh

Ngày ấy lúa vẫn thì con gái
Chỉ biết xanh ngút ngát tận bờ
Em mới yêu nên chưa biết làm thơ
Vụng dại trượt trên nhánh cỏ tươi.

Ngày ấy có con cò trắng muốt
Dầm mình trong vạt lúa kiếm ăn
Anh mới yêu nên chưa hết ngại ngán
Gió cứ thổi quẩn vào với gió.

Ngày ấy tình yêu còn rất trẻ
Anh vin cành anh nhặt tím hoa xoan
Chỉ biết say mê chẳng biết lỡ làng
Đẩy ấp lười đi về hò hẹn.

Ngày ấy... qua bao lần ngày ấy
Em đã quên không buộc chỉ cánh cò
Anh đã quên lối cò dẫn tới bờ
Con diều tuột tay qua cánh đồng bay mãi.

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

222 223

100

[illegible]

VỚI ANH

Phạm Thu Yên

Dẫu biết rằng anh rất yêu em
Vẫn có lúc lòng em trống trải
Yêu em đấy nhưng anh thường e ngại
Trái tim đã cảm nơi em.

Biết làm sao em vẫn dễ vui buồn
Rưng rưng mãi trước một bài hát cũ
Một câu thơ hay trái tim nức nở
Khát khao nhiều trước mỗi bình minh.

Em sẽ ra sao nếu chẳng là mình
Quên lãng hết ước mơ thời thiếu nữ
Nếu chỉ làm ăn, nuôi con, giặt giũ
Chắc chẳng còn đáng được anh yêu.

Nếu cho em làm lại từ đầu
Người em chọn vẫn chỉ là anh đấy
Anh là cuộc đời em, giản đơn sâu sắc vậy
Đừng ghen hờn với trái tim em

VƯỜN TRONG PHỐ

Lưu Quang Chi

Trong thành phố có một vườn cây mát
Trong triệu người có em của ta
Buổi trưa nắng dần ông đi kiếm mát
Vào vườn rồi, ông chẳng nhớ lối ra.

Vườn em là động gió trời xa
Hoa tím, chim kêu bằng thưa lá nắng
Con nhện đi về giăng tơ trắng
Trái tròn căng mạp nhựa sinh sôi.

Nơi ban mai cỏ ướt sương rơi
Một hạt nhỏ mơ hồ trên má
Hơi lạnh nào ngón tay cảm se gió ?
Suốt cuộc đời cũng chẳng hiểu vì sao.

Nơi đêm khuya vọng lại tiếng còi tàu
Bỗng nhớ xa xôi những miền đất nước
Nơi bài hát lên đường ta hẹn ước
Nơi góc vườn ta để quên chùm hoa.

Nơi vòm lá rỉ rào rào động cơn mưa
Quả ngọt chín khi mùa về lại đến
Những chân trời màu hồng những chân trời
màu tím

Những ngôi sao hàng bạc cả hoàng hôn.
Nơi lá chiuốt che nghiêng như một
cánh bướm

Cánh bướm xanh đi về trong hạnh phúc
Se sẽ chừ, không cánh bướm bay mất
Quả dịu dàng ấm ướt của làn môi.

Đưa hân hoan ra thơm suốt ngày dài
Em cũng mát lạnh như trái cây mùa hạ
Nước da nâu và nụ cười bỡ ngỡ
Em như câu vồng bấy sắc hiện sau mưa.

Đến bây giờ đánh giặc anh đi xa
Nhìn lại mảnh vườn xưa thấy hẹp
Biết bao điều anh còn chưa nói được
Rối rít trong lòng một nỗi em, em...

*Rừng rậm đèo cao anh đã vượt lên
Theo tiếng gọi con tàu ngày bé dại
Vườn không nín được bước chân trở lại
Nhưng lá còn che mắt suốt đời anh.*

*Mảnh vườn em vẫn là mảnh vườn xanh
Nơi ban đầu lòng ta ươm tổ mật
Nơi ta hái những chùm thơ thứ nhất
Nơi thu sang mây trắng vẫn bay về.*

XA LẮC MÙA THU

Trương Ham Hương

Em không đến trường mùa thu năm ấy nữa
Em không đến trường cả mùa thu năm sau
Chiếc lá rụng xuống hoàng hôn xẹt lửa
Theo mùa thu tiếc nuối chảy qua cầu

Tháng năm buồn ghénh thác vực sâu
Cầu thơ chờ chòng chênh tiếng khóc
Tôi uông cạn dòng sông trong vốc tay kỷ ức
Nghe mùa thu xa lắc ngấm vô lòng

Biết em còn đến lớp với tôi không
Lo phấp phồng tháng ngày trời vội vã
Nặng ký thác đời mình trên sắc lá
Mời hiểu mùa thu đánh tráo tuổi xanh rồi

Tôi quá tuổi học trò từ đây em ơi
Chiều nay trước cổng trường rưng rưng mắt
rưng mắt

Chưa kịp nhật mùa thu vừa chạm đất
Con gái tôi tan lớp giục tôi về.

XUÂN ƯỚC HẸN

Nguyệt Thu Hoà

Lỗi hẹn xin đừng trách nước nhàn
Khi anh hứa xuân này đưa em về đất lạ
Miền quê ấy hoa anh đào nở rộ
Tết đón giao thừa phố sáng điện và hoa

Em ngại ngần đứng giữa sân ga
Nỗi nhớ mẹ gọi về quê ăn Tết
Chuyến tàu quê anh rẽ từng hồi tha thiết
Em phải về với mẹ thôi anh

Anh mỉm cười sao em vẫn trẻ còn
Hai mươi tuổi còn đang nũng nịu
Nửa muốn bên anh, nửa đòi về với mẹ
Ai tham lam hơn khi có cả hai miền.

Xuân mỉm cười rất đời hồn nhiên
Chuyến tình yêu vẫn muốn đời ước hẹn
Đầy con tàu nỗi đợi chờ thương mến
Hẹn ngày mai anh sẽ đón anh về.

YÊU NHAU LÀ THƯỜNG NHỚ THẾ NÀY SAO ?

Nguyễn Sĩ Đại

Anh cố em, anh quen cố em rồi
Giờ quanh vắng, ngôi nhà vô nghĩa quá
Chẳng còn biết vì ai mà nhóm lửa
Anh một mình thức ngủ cũng cô đơn

Đêm nay trời lại mọc một vầng trăng
Phố vẫn phố người đi như nước chảy
Anh chẳng biết rẽ lối nào cho phải
Thôi đành về...
Trang sách lại buồn hơn !

Giờ tám hình gặp đôi mắt nhưng đen
Bờ vai trắng như còn rung nhịp thơ
Nếu em biết nỗi niềm ta mong nhớ
Có hoá thành cô Tấm để kể bên ?

Bạn đôi lần thoáng nhắc tên em
Anh mấy lượt toan theo đường lông ngỗng
Anh đã thấy xa nhau ngày hoá tháng
Em làm sao qua được biệt ly này?

Câu thơ anh, em không thể cầm tay
Nên giai điệu lại dội về thảng thốt
Đám mây kéo những chân trời sôi ruột
Yêu nhau là thương nhớ thế này sao ?

MỤC LỤC

	Trang
Với người yêu thơ	3
Ao lư Hà Đông	5
Ao trắng	7
Anh bắt đầu từ em	8
Anh có nghe thấy không	9
Anh tiếc lắm thay	10
Áo ảnh	11
Bài hát về nam chiếc lá	12
Bài thơ lục bát của anh	13
Bây giờ anh đã xa	15
Bây giờ mùa thu	16
Bầy ong trong đêm sâu	17
Biển xanh	20
Chiếc hôn tim	21
Chiếc lá đầu tiên	23
Chiều mưa Hà Nội	24
Chiều Xuân Hòa nhớ	26
Chờ đợi	27
Chút tình đầu	28
Có lẽ cô	30
Có một miền lửa nhỏ trong mắt em	31
Có một ngày ...	34

Thơ tình Sinh viên

Cò phải bảy giờ	Trần Thị Lâm Cường	36
Cỏ và mưa	Nguyễn Trọng Tao	37
Con bỏ câu của em	Nguyễn Thị Hồng Ngát	38
Con đường đông vọng	Nguyễn Trọng Hoàn	40
Dại khờ	Lâm Thu Hiền	41
Diêm	Nguyễn Kim Anh	42
Dỗi	Lê Quốc Hán	44
Đêm tình yêu	Viết Phương	45
Đêm sông Cầu	Đỗ Trung Lai	46
Điều bí ẩn	Trần Thùy Dương	48
Điều không thể	Lê Minh Hoài	50
Đời mộng mơ	T.T	51
Đời	Vũ Quân Phương	53
Đơn phương	Phạm Đức	54
Em đi	Phan Cung Việt	55
Giả vờ	Hoàng Cẩm	56
Giọng hát em	Nguyễn Thụy Kha	57
Giọng nói	Xuân Diệu	58
Gọi thu	Nguyễn Thị Hồng	59
Gửi	Nguyễn Đức Khuông	60
Gửi em dưới quê làng	Hồ Ngọc Sơn	61
Gương mặt em	Tô Tử Hạ	62
Hai bài tử tuyệt	Chế Lan Viên	63
Hai nửa	Trần Hội Nhân	64
Hai nửa vầng trăng	Hoàng Hữu	65
Hai sắc hoa ti-gôn	T.T.K.H	67

Hồ hen mãi cuối cùng	Hoàng Nhuận Cầm	70
em cũng đến	Bế Kiến Quốc	71
Hoa huệ	Bùi Chi Vinh	72
Hoa muôi	Tôn Nữ Trà My	74
Hoa mưa	Vân Long	76
Hoa ngọc Trâm	Nguyễn Phan Hách	78
Hoa sữa	Đàm Chu Văn	80
Hoa thục	Trương Huệ Chi	81
Hoài hương	Hà Minh Đức	82
Hoàng hôn lạc phách	Nguyễn Trọng Hoàn	84
Hỏi	Trần Ngọc Tuấn	85
Khi tình yêu đến	Lê Thị Kim	86
Khoa Văn	Việt Nga	88
Khoảng cách giữa lời	Bằng Việt	90
Khoảng trời em	Quang Huy	91
Khoảnh khắc bên anh	Huỳnh Thị Đăng	93
Không để	Bằng Việt	94
Không để	Diễm Kim Loan	96
Không để	Đỗ Bạch Mai	97
Không để	Lê Hằng Tâm	98
Không để	Lâm Thị Mỹ Dạ	99
Không để	Ngô Thế Oanh	100
Không để	Nguyễn Thụy Kha	102
Không để	Nguyễn Trọng Tao	103
Không để	Phan Thị Thanh Nhàn	104
Không để	Thạch Quý	105

Trò tình Sinh viên

Không để	Vũ Duy Thông	107
Không để	Lâm Thị Mỹ Dạ	108
Kim giờ kim giây	Phạm Khải	109
Lá cỏ	Nguyễn Thị Hồng	110
Lá Diêu Bông	Huang Cam	111
Lá thắm	Đoàn Văn Cừ	113
Lỗi hẹn sông Cầu	Trương Nam Hương	114
Lỗi hẹn cùng ca dao	Thanh Nguyên	115
Lỡ thì	Vũ Thị Huyền	116
Lời của mắt	Lệ Thu	117
Lời ru qua đêm	Tịnh Phương Hà	118
Lời tạ từ của		
sinh viên nam thư nhất	Hà Thị Thanh Hải	119
Lời thề cô may	Phạm Công Trứ	120
Lửa và tình	Vương Trọng	121
Một	Trần Ninh Hồ	122
Một chút vui bên xa	Phong Lan	123
Một giọt đắng	Hồ Thị Ca	127
Mùa hạ	Nguyễn Sĩ Đại	129
Mùa hoa	Y Phương	131
Mùa thu chưa tới	Ý Nhi	132
Mưa cỏ đơn	Trúc Chi	134
Mưa thắm	Hà Đình Huy	135
Mười bảy tuổi	Phạm Khải	136
Mười năm	Trần Huyền Trân	137
Nếu	Nguyễn Thị Thủy	138

Nếu một ngày		
anh chẳng còn em	Lê Chí	139
Ngã ba gió mùa thu	Phong Lan	141
Ngày xưa Hoàng Thị	Phạm Thiên Thư	144
Ngọn ngừng	Hồ Dzếnh	148
Nghĩ lại về Pauxôpxô	Bằng Việt	149
Ngọn gió	Chinh Hữu	152
Nghệ thu	Nguyễn Đức Quang	153
Ngọn cỏ thời yêu nhau	Trần Quang Đạo	154
Người đẹp	Lô Ngân Sừng	156
Nhánh tường vi	Phạm Công Luận	157
Nhấn nhủ	Vũ Đình Minh	158
Nhà	Nguyễn Đình Thi	159
Nhà là	Hoàng Phủ Ngọc Tường	160
Những bông hoa không hỏi	Phạm Tiến Duật	161
Những cái giát mình	Phạm Đình Ân	162
Những cuộc chia tay		
và trở lại	Tần Hoài Da Vũ	163
Những ngôi sao	Nguyễn Quang Thiều	165
Những phút xao lòng	Thuận Hữu	167
Nói với anh	Hoài Thu	169
Nỗi niềm	Trần Kim Hoa	170
Nợ	Nguyễn Ngọc Oánh	172
Nơi ấy	Lưu Quang Vũ	173
Nơi con sống	Vô Quê	177
Núi Đồi	Vũ Cao	179
Phác thảo một cách nhìn	Như Ý	183

Thơ tình Sinh viên

Phải nói	Xuân Diệu	186
Phố buồn	Ngô Văn Phú	188
Quê hương	Giang Nam	189
Ra cửa	Trình Đường	191
Sa Pa	Vũ Duy Thống	192
Sao không là...	Cao Xuân Sơn	193
Sinh nhật	Trần Kim Hoa	194
Sông Thao	Nguyễn Duy	195
Sự tích oát thu lôi	Bùi-Chi Vinh	196
Ta trả cho em		
mười sáu tuổi	Nguyễn Sĩ Đại	197
Tại sao mình gặp nhau	Phạm Thị Ngọc Liên	200
Tặng người hát dân ca	Lê Nhật Ký	203
Tâm hồn	Song Hảo	204
Tâm sự với Thi Kinh	Kim Anh	206
Thành phố tình yêu		
và nỗi nhớ	Nguyễn Nhật Anh	208
Thánh thư	Tuyết Nga	211
Thêm một	Trần Hoà Bình	213
Thì anh lại sợ	Phạm Đức	215
Thơ tình ngày không anh	Hà Thị Hải Yên	217
Thiên thần	Nguyễn Trọng Tạo	218
Thơ tình cho bạn trẻ	Xuân Quỳnh	219
Thơ tình ngày không em	Trần Nhuận Minh	221
Thơ viết ở biển	Hữu Thịnh	222
Thời hoa đỏ	Thanh Tùng	223
Thuyền và biển	Xuân Quỳnh	225

Tiếp nối	Lê Trúc Anh	227
Tình lâu	Trương Hữu Lợi	228
Tình khúc	Hồng Thanh Quang	229
Tôi yêu em	Hoàng Cát	231
"Tống Biệt hành" tàn biến	Phương Lưu	233
Trái mùa	Nguyễn Thị Hồng Ngát	234
Tro tàn quả khủ	Lê Quang Trang	235
Tuyệt	Vũ Duy Thông	236
Tự hát	Xuân Quỳnh	237
Vì dầu	Phạm Đức	239
Vị đắng cay trong cánh hồng máu đỏ	Như Ý	240
Vĩ cầm	Cao Xuân Sơn	241
Viết cho ngày mới yêu	Bùi Kim Anh	242
Vô lý	Giang Vân	244
Với anh	Phạm Thu Yến	245
Vườn trong phố	Lưu Quang Vũ	246
Xa lắc mùa thu	Trương Nam Hương	249
Xuân ước hẹn	Nghiêm Thu Hoà	250
Yêu nhau là thương nhớ thế này sao?	Nguyễn Sĩ Đại	251

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc NGUYỄN VĂN THOA

Tổng biên tập NGUYỄN THIÊN GIAP

Biên tập và sửa bản in:

BAN BIÊN TẬP KHXH

Trình bày bìa:

BÍCH LA – MINH HIẾN

THƠ TÌNH SINH VIÊN

Mã số : 02.85.ĐH2000 - 746.2000

In 1000 bản, tại Xí nghiệp in 15 Cơ sở số 2 Phạm Ngũ Lão

Số xuất bản: 84/746/CXB. Số trích ngang 191 KH/XB.

In xong và nộp lưu chiểu Quý IV năm 2000.